КВІТЕНЬ

1972

Київ

Рік видання 46-й

№ 7 (881)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Спеціалістам сільського господарства ще часто доводиться витрачати багато часу на різні засідання, наради, планірки, підготовку численних інформацій, довідок, звітів, зведень і т. д.
(З матеріалів республіканської наради агрономів, що відбулася у лютому 1972 року).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

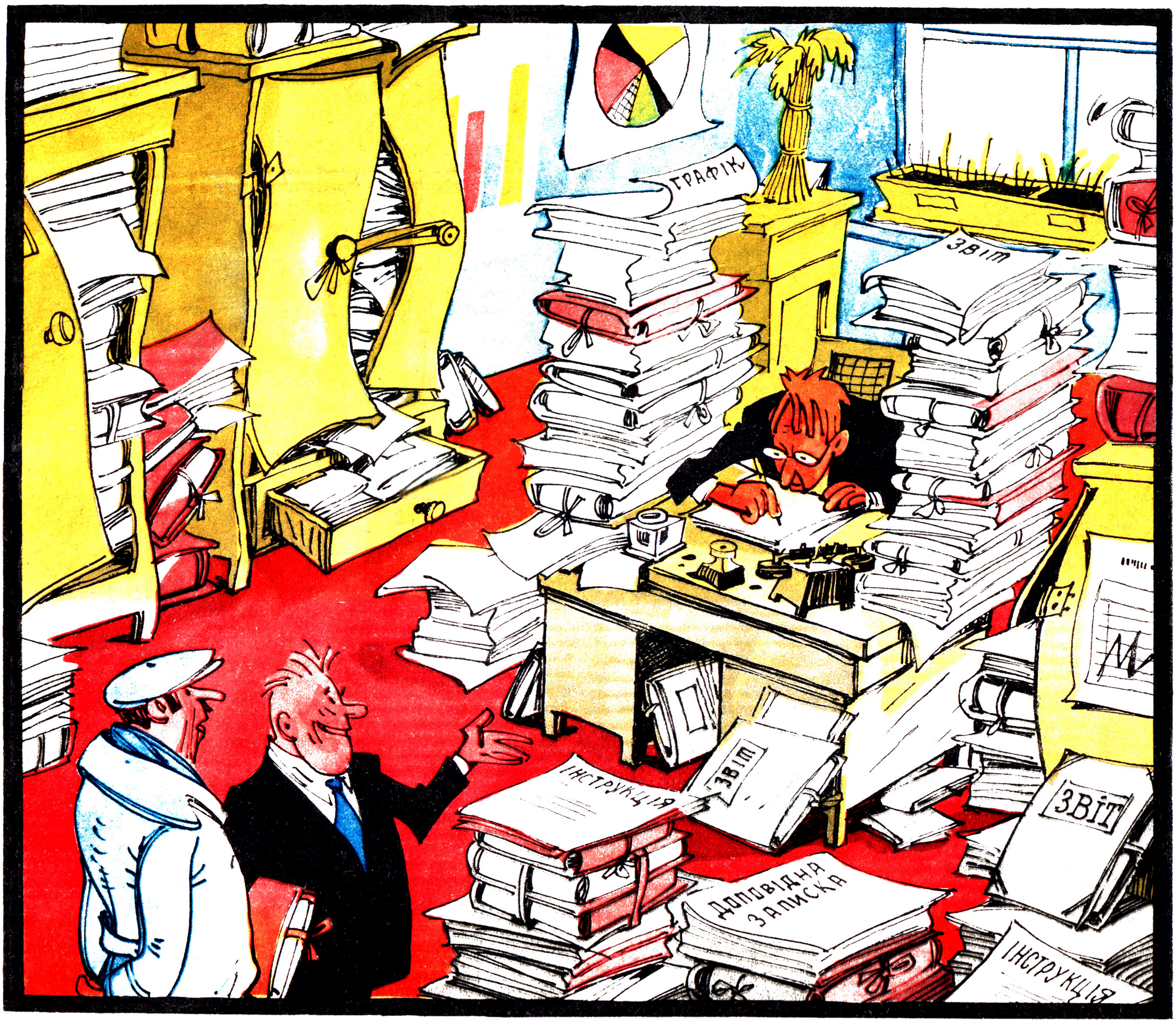

— А це найкращий агроном нашого управління: пише із швидкістю 300 слів на хвилину.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Дятли на пенсії.

КІНЦІ ВЕДУТЬ У ВОДУ

(Майже детективна історія, але без кінця)

Одного січневого дня 1971 року колгоспники артілі ім. Кірова Новоодеського району на Миколаївщині були вражені загадковим явищем: виявилося, що з колгоспної птахоферми загадково зникло 1544 курки, не залишивши після себе ні пуху, ні пера.

Одні висловили припущення, що птиця безповоротно заблудилася у прифермівських бур'янах, інші — що здичавіла і полетіла туди, де умови для неї кращі.

Прочесали бур'яни — курей не знайшли. Розпитали в колгоспах, де умови кращі,— виявилося, що кури там є, але свої, не приблудні.

Відтоді в артілі ім. Кірова чимало люду сушить голови над тим дивом. Різним здогадам і припущенням нема кінця.

Пташниці схильні вбачати тут зловмисні дії лисиць та пацюків. Але ця гіпотеза заперечується тим, що од птиці ж не залишилося ні пуху, ні пера.

Голова правління Є. І. Карач, так той, хоч і освічена людина, а просто таки у містику вдарився. Як його послухати, то тут не обійшлося без нечистої сили. І тільки вона знає, куди зникли кури. Він так і заявляє: «Біс його знає, де вона, та птиця поділася».

Головний зоотехнік колгоспу Л. М. Черба, щоправда, дивиться на справу реальніше. Він переконаний у тім, що не біс, а завідуюча фермою В. Д. Кучеренко має все знати. Бо вона не раз вантажила курей на машину та на ринок возила, не рахуючи.

Але дехто й це заперечує, бо ніхто, мовляв, не може тепер категорично твердити: рахувала тоді Валентина Дмитрівна тих курей чи не рахувала.

Загадкою масового зникнення колгоспної птиці кілька місяців займався районний суд. Але таємниця так і залишилася таємницею.

Припущенням, здогадам і досі нема кінця. Щоправда, якщо про кінець ідеться, то дещо, хоч і тьмяне, світло на нього може пролляти припущення головного бухгалтера колгоспу І. І. Жовтоножка. Він же припускає надзвичайне: на його думку, кури ніде не заблудилися, нікуди не полетіли, а — попливли! І навіть уточнює, в якому саме напрямку: наліво.

В цьому неймовірному, на перший погляд, твердженні є усе-таки якась доля істини. Бо й справді у цій загадковій історії все складається на те, що кінці ведуть у воду.

М. ПАЛЬЧИК.

Телеграфне агентство Перця

ВЕЛИКИЙ ПЕРЕЛЯК

«Пробі! Чорт сонце вкрав!!» — з великого переляку закричали учасники однієї екскурсії по гоголівських місцях, коли в Лубнах Полтавської області на них серед білого дня раптом навалилася чорна ніч.

Місцеві жителі заспокоїли екскурсантів. Вони пояснили їм, що така чортівня може привидітися тільки людям приїжджим. А корінні мешканці Лубен — ті добре знають, що сонця у них ніхто не краде. Його тільки старанно прикривають. два лубенських асфальтових заводи, димарі в яких не обладнані фільтрами.

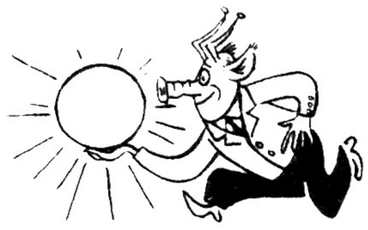

ЖВАВИЙ ТОРГ

ЧЕРНІГІВСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Жвавий торг відбувається в селі Мезині Коропського району: голова сільради т. Костомаха і голова колгоспу т. Губський ось уже кілька років торгуються і ніяк не можуть дійти згоди, хто повинен пальцем поворухнути. Саме через те, що ніхто й пальцем досі не поворухнув, баня у селі не працює.

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАП

Село ГОЛУБЕЧЕ Крижопільського району на Вінниччині. Зразок оперативної реакції на критику показав голова колгоспу Д. А. Шевчук. У свій час обласна газета «Комсомольське плем'я» покритикувала Данила Арсеновича за те, що вони не доводять до ладу водопроводу. Мовляв, рови викопані, труби прокладені, а води нема. На всю Севастопольську вулицю одна криниця.

ТАП повідомляє, що Данило Арсенович зважив на критику і скомандував рови засипати. Тепер уже і труб не видно, і води нема, як і не було.

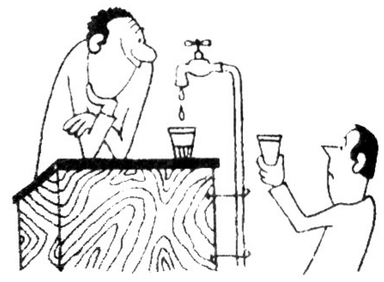

ПРЕЗЕНТ ПОБОРНИКАМ ГІГІЄНИ

Громадськість села Кривина Славутського району Хмельницької області урочисто відзначила перше п'ятнадцятиріччя з дня початку будівництва сільської лазні. У зв'язку з цією круглою датою керівникам села вручено вельми цінні подарунки — дубові ночви,, на яких рукою досвідченого різьбяра виведено: «Гігієна — запорука здоров'я!»

ДИВИТИСЯ ТРЕБА В КОРІНЬ

Я завітав до ательє індпошиву одягу на одній з вулиць Харкова:

— Вибачте, мені треба пошити штани.

Мене люб'язно запросили сісти.

Прийшов якийсь чоловік. Повісив перед моїм носом ноти. Дав у руки балалайку:

— Середнім пальцем лівої руки тисніть на четвертий лад, а пальцями правої бийте по струнах.

Я здивувався:

— Навіщо? Я грати не вмію.

— Якби вміли, то чого б до нас іти!..

Я попросив вибачення. На хвилину вибіг на вулицю. Прочитав на фасаді вивіску: «Ательє індпошиву одягу»... Знову заходжу.

— Я прийшов до вас замовити штани, — пояснив усіма засобами інтонації і жестикуляції.

— А може, вам зробити тазик? Або клітку для морської свинки? — спитав лагідно чоловік.

Мене вже почало дратувати:

— Слухайте! — кажу. — Що написано на вашій вивісці? «Ательє індпошиву...» При чому тут тазики і клітки?..

— Розумієте, — каже, — ми навчилися у вас. На вашій вивісці написано: «Харківський міжобласний художньо-рекламний комбінат «Укрпобутреклама». А рекламою у вас і не пахне...

— Мабуть, — кажу, — ви мене з кимось плутаєте. Я не з рекламного комбінату, а з редакції.

— Тоді, — зніяковів він, — вибачте. Ми вас дійсно прийняли за працівника комбінату. І пожартували. Хотіли провчити. Бо вони замість рекламувати послуги служби побуту, хтозна-що рекламують...

Мене зацікавило, що воно таке оте «хтозна-що», і я подався на комбінат. Себто шукати комбінат.

— Ондечки за рогом, — показала якась жінка.

«Те, що за рогом» виявилося не комбінатом, а його майстернею № 3. Майстрували у ній плакати з техніки безпеки. Майже для усіх галузей. Тільки не для побуту.

— А де ж побутову рекламу роблять?

— По Московському проспекту, 36.

По Московському проспекту, 36, акуратно виписували на картоні:

«Лабораторний прогноз гетерозиса допомагає селекціонерам підбирати батьківські форми для одержання високогетерозисних гібридів кукурудзи».

Я зрозумів, що гібридизація побутової реклами і сільського господарства необхідна. Принаймні, для рекламного комбінату. І подався в майстерню, що по вул. Ломоносова, 101.

Мій погляд приємно вразили діти всіх рас і народів, які, взявшись за руки, обтанцьовували земну кулю.

— Для дитячого садочка, — пояснив художник, що домальовував малюкові вухо.

Заспокоєний, що земна куля в надійних руках, я почимчикував у майстерню № 6.

Умілі руки майстрів робили номерки для дверей, для гардеробів, кільця для карнизів, підфарники і стопсигнали для автомобілів.

Тут, знаєте, мене вже потягнуло на дискусію:

— Не розумію, що спільного має оте все з побутовою рекламою?

— Е-е, — посміхнувся хитрувато один майстер, — тут, бачите, треба дивитися в корінь...

Я чомусь подумав, що «корінь» — це книга обліку кадрів. Тому й вирішив заглянути в неї. Дізнатися хоча б, які художні школи закінчували оті, що так уміло і віртуозно штампують стопсигнали, оті, хто дає стопсигналам зелену вулицю, і, всі інші, так би мовити, творчі працівники.

І дізнався: заступник директора комбінату М. А. Юровський — закінчив середню школу. І ще вчиться. На факультеті культосвітньої роботи в інституті культури. Майстер газоосвітлювального цеху Л. А. Порт — має середню освіту і ще навчається. У сільськогосподарському інституті. Редактор П. Ш. Шор — закінчила бухгалтерські курси. Редактор С. Г. Баглаєнко—закінчив середню школу. Художник-оформлювач Ю. М. Корнєв — закінчив середню школу. Художник-оформлювач Г. С. Гольденберг — закінчив 9 класів. Завідуючий сумською філією Л. П. Бова — закінчив агрономічне відділення сільськогосподарського технікуму.

Як видно, «гібридизація» тут зовсім не випадкова. Виходить, не випадкові отакі шедеври на фасадах будинків, як: «ПУНКТ ГОЛОВНЫХ УБОРОВ», «ПРИЕМ МЕТАЛЛИЧЕСКИХ НАБОЕК С ГАРАНТИЕЙ», «СВОЄЧАСНО РЕМОНТУЙТЕ ПРЕДМЕТИ ДОМАШНЬОГО ВЖИТКУ», «ПОШИТТЯ ОДЯГУ ПО ІНДИВІДУАЛЬНИМ ЗАМОВЛЕННЯМ» і тому подібне.

— Що правда, то правда, — визнав недавно призначений директор комбінату П. П. Ішуков. — І це не випадково. І оті стопсигнали не випадкові...

Минулого року комбінату треба було для реклами 3000 метрів кабеля. Проте республіканський трест «Укрпобутреклама» не виділив ні сантиметра; треба було 1320 метрів полотна — не дали нічого; 2000 метрів бязі — не дали нічого; 8 тонн оліфи — цвиркнули півтонни; 4 тонни художніх фарб — дали півтонни.

А де ж усе це взяти? З неба воно не падає. Доброго дяді немає. І виходить: хтось комбінату фарбу дає, а комбінат йому плакати з техніки безпеки малює, хтось кабель — йому стопсигнали. Ось і витанцьовується, що з усієї продукції, випущеної комбінатом за минулий рік, понад 60 відсотків не має нічого спільного з побутом. А те, що якоюсь мірою і стосується побуту, не завжди має щось спільне з рекламою.

Дивився я на заклопотане лице директора і думав:

А що, якби таке, як зі мною в ательє індпошиву, та сталося з керуючим республіканським трестом «Укрпобутреклама» В. П. Ярославським? Тільки не жартома, а всерйоз. Якби йому хтось замість замовленого костюма тицьнув у руки балалайку. Якої він тоді заграв би?

Бо з мене який толк? Я подивився в отой «корінь», поспівчував керівництву комбінату. Ну, ще написав фейлетон. А він міг би вжити якихось дуже і дуже дійових заходів. Допоміг би людям вийти з оцього скрутного становища. Та й себе зарекламував би з хорошого боку.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Глянь, як високо оцінює критика мій новий роман.

— Оцінка читача теж висока.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Підлабузник прикурює...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли Зіновія Федоровича Процишина призначали завідуючим цехом сувенірних виробів Борщівської райспоживспілки на Тернопільщині, він розчулено пообіцяв: «Завалю! Завалю торговельну мережу сувенірами!»

А що слово у нього не розходиться з ділом, він довів швидко. Узяв і завалив прилавки крамниць тюльпанами з... дерева.

І були оті тюльпани дуже схожі на живі: у них, як і у справжніх, пелюстки обсипалися — відклеювалися.

Про цю історію розповідалося у замітці «Даруйте тюльпани» («Перець» № 22 за 1971 рік).

Заступник голови Борщівського районного комітету народного контролю тов. Хомкович повідомив, що за таку файну роботу Процишина з роботи знято, а щоб покрити збитки, на нього ще й зроблено грошове нарахування.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

ПОДЯКУЙТЕ!

Ні, ні, ні і ще тисячу разів — ні! Ми не хочемо стверджувати хибної думки, що люди за природою своєю створіння невдячні. Люди від природи вдячні, але не завжди спроможні вчасно зрозуміти, коли саме дякувати слід, і на цьому грунті виникають різні непорозуміння.

За прикладом ходити далеко не будемо. Для чого? Приклад маємо під носом. У селі Бобрик Броварського району на Київщині.

Тут 1 вересня минулого року пролунав перший дзвоник у стінах нової, тільки що збудованої школи. Стіни встояли. Звукові коливання неспроможні були їх навіть облупити. Правда, на перший погляд, цим і вичерпуються переваги і достоїнства новобудови, бо каналізація не працює, вода затікає під фундамент (довелось зацвяхувати туалети), не пристають віконні рами, в класах холодно, стіни вкриваються цвіллю, кабінети директора і завуча, а також канцелярія недороблені, і використати їх за призначенням не можна. Козирок над ганком спроектовано і виконано так оригінально, що, коли йде дощ, вода заливає зовнішні плафони, і вони лопаються, затікає і в середину школи. З водою тут взагалі робиться, хай вибачать нам це антипедагогічне слово, чортій-що. Вона тече (і з кранів, і просто з труб), коли не треба, і не тече, коли треба.

Ну от, педагоги разом із батьками написали листа до редакції...

Погарячкували товариші. Погарячкували і у викривальнополемічному запалі не оцінили, не зрозуміли до кінця всієї мудрої далекоглядності будівельників. А вони так старалися! Для вас старалися, між іншим, шановні товариші педагоги. Для вас. Про вас і про діток, вихованців ваших, піклувалися в першу чергу, а не про себе. Ви вдумайтеся, проаналізуйте нинішній стан школи глибше і переконаєтеся, що ваша школа, з огляду на наочне приладдя і лабораторну техніку, обладнана і наближена до життя значно краще, ніж перший-ліпший науково-дослідний інститут.

Не подумавши, ви, може, навіть розсмієтесь і обуритеся. Не треба. Подумайте.

Ідe урок української літератури. Діти декламують:

Мамо, іде вже зима...

І відчувають усю змістовність цих слів у класах вашої школи так, як ніде. Коли рами щільно не пристають і холодне повітря має вільний доступ у клас, дитині вірш повторювати двічі не доведеться. Вона прибіжить додому і ще з порога гукне:

— Мамо, іде вже зима!

Підемо далі.

Математика.

Де ще так наочно, як не на підвалах вашої школи, її туалетах, можна вирішувати задачі про басейни, які наповнюються і з яких витікає вода?

Фізика.

Скільки б ви не твердили дитині, що тіло при нагріванні розширюється, а якщо раптово охолодити крихкі тіла, вони руйнуються, дитина через свій дитячий нігілізм може вам не повірити. У вашій же школі маєте змогу довести їй це експериментально, показавши, що робиться з теплими плафонами, коли в них затікає холодна дощова вода. А вивчення законів сполучених посудин, законів Беркуллі, Бойля-Маріота і т. д., чим ілюструвати наочно як не трубами опалення і каналізації вашої школи?

Природознавство.

Не треба витрачати довгих учбових годин, щоб переконати учня, що життя вічне і всеперемагаюче, і живі організми можуть існувати в будь-яких умовах. Досить показати учневі на зелені плями цвілі в тих місцях, де стіни особливо ретельно просякнуті водою. Правда, поки що на ваших стінах можна вивчати фізіологію найпростіших рослин. Але майте терпіння. Мине не дуже багато часу, і ті стіни вкриються грибами та різною іншою соліднішою флорою. А при гарній флорі вже один крок і до фауни.

Ці кілька прикладів не вичерпують до решти всіх можливостей, захованих у стінах вашої школи, як не вичерпується вода з-під її фундаменту. Придивіться уважніше, і ви безперечно знайдете ще приховані і вчасно не використані резерви в плані наочного навчання. А те, що ваші кабінети не придатні для використання, теж говорить лише на користь будівельників. Не будьте кабінетниками, не відгороджуйтеся від життя.

Невже й тепер, коли редакція допомогла вам розібратися в ситуації, ви продовжуватимете ремствувати на будівельників?

Не ремствувати, товариші, а дякувати їм треба. Звичайно, ми розуміємо, що подякувати кожному будівельникові персонально ви не зможете. То подякуйте їм усім в особі таких товаришів:

1. В. Ф. Шеїна, начальника ПМК-8 тресту «Броварисільбуд».

2. Г. К. Дєєва, головного інженера.

Це завдяки їхньому піклуванню і їхнім творчим пошукам ви маєте таку унікальну школу.

М. БІЛКУН.
Г. ЛОЗОВА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Картини з життя первісної людини

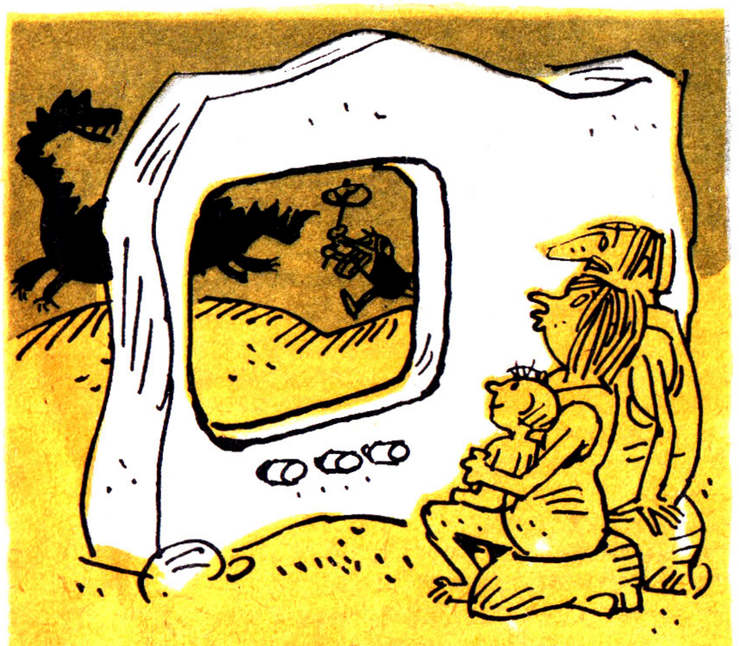

— Знову по телевізору старий фільм показують.

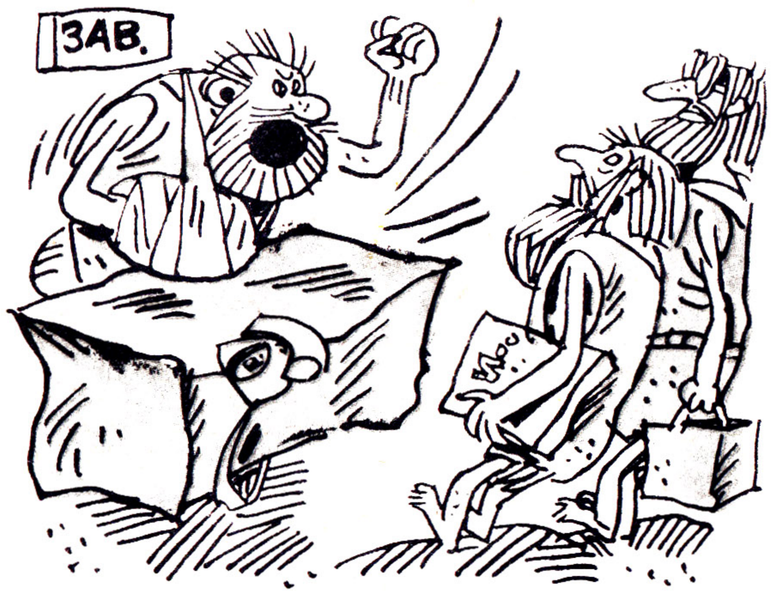

— Коли ви вже мені дерев'яного стола поставите!!

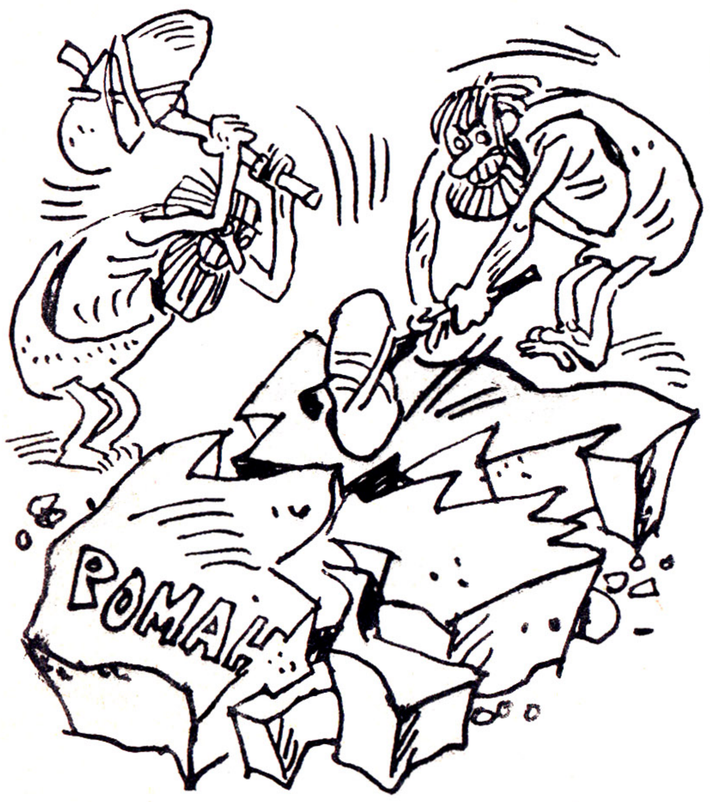

Перші літературні критики.

— Ми вже почали готувати ваш біфштекс!

Перший будильник.

— Я ж здавала вам тигрову шкіру!

Остап ВИШНЯ

НЕДАЛЕЧКО ЧЕРВОНЕ ЯЄЧКО

Працюючи над матеріалами, що стосуються українсько-грузинських літературних взаємозв'язків за радянського часу, ми натрапили на невідому тепер широкому читацькому загалу гумореску Остапа Вишні.

У 20-ті роки, як нам удалося з'ясувати, у Тбілісі існувала філія українського літературного об'єднання «Плуг». Члени філії друкувалися на сторінках газети «Красный воин», де під рубрикою «Куток українця» вміщувалися твори українською мовою. Тут знаходимо також і твори відомих українських радянських письменників. Із них, зокрема, особливу увагу привернула гумореска Остапа Вишні «Червоне яєчко».

Вперше, як з'ясувалося, цей твір під назвою «Недалечко червоне яєчко» був надрукований на початку квітня 1925 року в газеті «Селянська правда». Члени Тбіліської філії «Плугу» передрукували його звідти, і уже під назвою «Червоне яєчко» гумореска вдруге з'явилася друком 19 квітня того ж 1925 року.

Відтоді ніде більше вона не публікувалася і не ввійшла в жодне видання творів великого українського гумориста.

О. МУШКУДІАНІ.

«Христос воскрес із мертвих!»

І це щороку...

Ми трохи ніби рано про це почали, бо ще тільки середохресний (чи як там його кличуть) тиждень минув, — так це навмисне робиться, щоб дати можливість людям православним як слід до свята приготуватися...

Щоб потім уже, як воскресне, не бігати, висолопивши язика, по сусідах, та не благати:

— Чи не дали б, сусідко, дріжджів!

— Закинув старий колуна кудись! Позичте, кумасю, а я вам за це здору трішки!

Треба заздалегідь бути готовими.

Що ж його робити, щоб як слід Христа воскреслого уславити!..

Ну, ви ж, я думаю, з жилавого понеділка вже потроху готуєтеся!

Живота виговляєте до Великого дня!

Як ні, то поспішайте... Треба, щоб порожній був...

Бо самі ж розумієте, що свято дуже велике — наїстись треба так, щоб аж гуло в животі...

А головне, щоб це було, як у людей... І щоб порося, і щоб ковбаса, і, найголовніше, ота оковита щоб була... Без оковитої ніякого воскресіння бути не може...

Святить це все треба. Святить усе... Як кісточки з свяченого поросяти залишаться, у стіг їх потім покладете, щоб миші збіжжя не їли...

Їхатимете паску святить — не беріть із собою малих дітей — погубите по дорозі...

Бо знаю ж, — не встигне піп водою на вашу паску кропнуть — ви ж зразу ж за паску та на воза:

— Н-н-о!

І вскак додому.

Сам бачив, як колись біля церкви батьки дитину забули...

Та воно й зрозуміло, бо поспішаєш додому розговлятись — коли там уже за тих дітей думати...

А як уже і візьмете Пріську, то їдучи з церкви додому, — посадіть її в передку, бо випаде, як у задку приткнете...

Святкуйте не менш, як тиждень...

І боже вас борони в цей час за якусь роботу братись...

Коли б приміром сівба настигла, чи щось інше — не робіть...

Гуляйте!

Потім воскреслий Христос вам насінньової позики з неба пришле...

Бог завжди допомагає.

Федір МАКІВЧУК

ГУМОРЕСКА

Не мала баба клопоту...

В колгоспі «Ясні зорі» раптом керівництво засумувало. Ще зовсім недавно ходило веселе, життєрадісне, беручке, працьовите, а оце недавно взяло та й засумувало. Чорно засумувало. А на голову колгоспу Миколу Івановича Гармаша та на голову ревізійної комісії Степана Степановича Гострого — просто жаль дивитися.

Вже й колгоспники дивуються:

— Що це з нашими головами, — кажуть, — скоїлося? Ходять, наче неприкаяні, аж з виду поспадали.

Голова ревізійної комісії ще сяк-так держиться, хоч теж блідий, як маринована кілька. Але він ще втішається тим, що був тільки виконавцем волі голови колгоспу. «Мені, може, ще й нічого не буде, — думає, — мені казано, от я й зробив». А от на Миколу Івановича Гармаша, повірте, дивитися боляче. Він має такий замучений вигляд, ніби тільки вчора його з хреста зняли.

Розпинає себе Микола Іванович кожної білої днини, кожної години. Куди не поїде, куди не піде — голову голови свердлить одна думка: «Ну й влип! Ох і влип!!!»

Миколі Івановичу останнім часом починає здаватися, що навіть сусідський дворняжка Чапа, зирячи з підвороття своїми веселими придуркуватими очима, ось-ось візьме та й загавкає:

— Влип, влип, влип!

За що ж так безжально розпинає сам себе Микола Іванович Гармаш, де ж і в що він улип?

Послухайте — розповім.

На складі невеличкого Козлівського спирто-крохмального заводу довгенько орудували собі та шахраювали два великих пройдисвіти — Гуцуляк і Притуляк. Такі вже вони «хіміки», такі вже ловкачі, що спробуй у наш вік пошукати рівноцінних. Користуючись тим, що на заводі контроль і не ночував, Гуцуляк з Притуляком дуже ловко обмахорували на вагах здавачів картоплі і таким робом створювали на заводському складі сотні центнерів «лівої» сировини. Не для заводу, розуміється, старалися Гуцуляк з Притуляком, а для особистого бізнесу, для власної наживи. На державному підприємстві вони відкрили таке торжище, що тільки держись.

Торговельна агентура Гуцуляка з Притуляком бродила по селах і нашіптувала:

— Все буде шито-крито. Ви нам — гроші, ми вам — квитанції, а картопля хай удома остається. Деруни будете собі смажити.

Клюнув на цю наживку й Микола Іванович. Чесний од природи й завжди обережний, він ніколи не встрявав у якісь недостойні історії, а тут наче біс його поплутав. Пішов проти совісті.

— Та це ж просто геніально! — весело кивнув він на Степана Степановича. — Кращий варіант і придумати важко. Картопля собі лежить у кагатах, а в тебе на руках офіційні квитанції, що ти продав її державі. І головне — шито-крито. Комар носа не підточить!

— Мудро анахтемські шарамижники придумали! — одповів голова ревізійної комісії. — Що мудро, то мудро!

— Мудро воно, то мудро, але дивіться, щоб не влипнути в неприємну історію, — похмуро зауважив головний бухгалтер колгоспу Семен Кирилович Кісточка. — Не раджу я вам зв'язуватись із цими елементами, щоб, бува, замість дерунів на казьонні харчі не перейти.

Але Микола Іванович був непохитним, і йому таки вдалося зламати песимізм головбуха. Тут же було домовлено, що на шахрайське торжище поїде Степан Степанович Гострий. Поїде завтра ж.

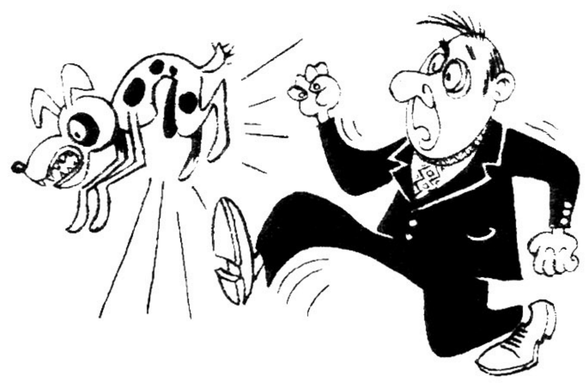

— Купуй там побільше квитанцій,— порадив на дорогу Микола Іванович, — а картопля в господарстві завжди пригодиться. Як той казав — запас кишень не обтяжує.

За перший же заїзд голова ревізійної комісії купив за 1500 карбованців 20 безтоварних квитанцій, котрі печаткою й підписом свідчили, начебто колгосп «Ясні зорі» здав державі 600 центнерів картоплі. А другий заїзд зірвався. Сказати б, хапав, хапав вовк, та ухопило й вовка! Шахраїв, слава всевишньому, взяли за шкірку, а підпільне торжище закрили. Поприїздили ревізори, поприїздили прокурори, слідчі, почалося розслідування, виклики.

От і карається тепер Микола Іванович тяжко, промовляючи сумно:

— Це ж і до нас можуть докопатися, Ну й влип! Ох і влип!!!

А голова ревізійної комісії Степан Степанович Гострий ще-таки втішає себе солодкою думкою: «А може, мені й нічого не буде. Мені казано, от я й зробив». Тільки головбух Кісточка песимістично твердить:

— Ой, буде, та ще як буде! І голові буде, і вам буде, і навіть мені буде. Тут як не крути, як не верти, а все-таки — обман. Обман держави!

Не знаю, що там кому буде, а пришелепуватому дворняжці Чапі вже перепало на горіхи. Ішов учора вранці Микола Іванович у контору, думу свою важку думаючи, а тут де не візьмися він — Чапа! Вискочив дурачина із підвороття, як Пилип з конопель, задрав свого рижого хвоста бубликом і давай дзяволіти на Миколу Івановича. Хоч дзявкав він весело, незлобиво, а проте Миколі Івановичу здалося, що цуцик кепкує над ним, що він, сучий син, на всю вулицю зловмисне викрикує:

— Влип, влип, влип! Ох і влип! Ох і влип!

Ну, Микола Іванович спересердя і стукнув чоботиськом Чапу під дихало.

Лежить тепер Чапа у своїй буді й жалібно скиглить. Ну і хай скиглить! Хай не підливає масла в огонь. Хай знає придурок, що афера з картоплею — це, зрештою, не його собаче діло!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Я привчаю людей, щоб вони на роботі думали...

Колонка графомана

І. П-ць із Закарпаття розповідає, як

Йшов дорогой Алкоголік
Назарядку він спішив,
Та дивився де чайная,
Щоб часом її не лишив.

Звісно, алкоголік випив. І, звісно, йому ще випити захотілося. А отут якраз

Де узявся? — то знайомий
Позичає він карбованця (рубля)
І благає, щоб позичив
На малеє чарчинья.

А після цього — витверезник, скандал удома і — авторська порада:

Щоб тьямили — друзі й ви!!!
Щоб не пили більше норми
Бо попадете і ви!

Отакая вам порада
Друзі мої, і другі,
Невпивайтесь, не цурайтесь
Обходіть її дорогі.

— Історія повчальна. І порада слушна. Тільки хотілося б усе-таки уточнити, що ж саме робити слід — обминати чи не цуратися?

—

А. Л-ко з м. Гадяча, надсилаючи вірш, попереджує: «До дня мого народження включіть в номер, бо в інше пошлю».

— Вишліть довідку, коли саме Ви народилися. А вірш посилайте «в інше».

—

П. С-й із Кременецького району на Тернопільщині у вірші «Пригода» стверджує:

Поратуй в біді бідаку
То він схоче розбить тобі лобаку.

А описавши, як до такої думки дійшов, напучує:

Отож пам'ятай люди
Як що пяних двох
Лежить в калюжі
далеко минайти їх дуже.

— Ну й задачу Ви нам задали! Думаємо, аж лобаки тріщать дуже, а що ж робити, коли один чи більше як двоє, лежать? Та й до того ж не в калюжі?

—

О. Ш-ч із Житомира у вірші «Залицяння» описує, як

Муравей до Стрикози
Спершу залицявся
Потім дума: «Підожди» —
З ділом розібрався.

Коли ж розібрався, то сам од своєї симпатії і одвернувся. От після цього

Розсердилась Стрикоза —
Муравей не любить
Так що й слова не сказать,
Аж напухли губи.

— Вітаємо! Вийшло смішніше, ніж у Крилова та Глібова.

—

О. І-ць із Дніпропетровщини оповідає неймовірну пригоду, яка сталася із браконьєром.

Зайці ж і звірі окружають,
Я тоді уверх ба-бах!!!
Звісно хтів їх відлякати
Тіж не дрогнули й в вухах.

— Ну й ну! А може ж таки хоч «дрогнули в хвостах»?

●

Коротко кажучи

ТЕЧЕ ВОДА...

При будівництві нової дороги біля нашої вулиці було зроблено зниження, тому всі стічні води з міста, з гір, весь бруд стікають сюди ж. На наші скарги Кременецький міськвиконком тільки відписується.

(З листа гр. Попилевича М. А., що проживає в м. Кременці Тернопільської області по вул. Боженка, 59).

Ой, з гори тече вода
Каламутна і руда.
Вже в дворі вона і в домі...
А у тому виконкомі —
Говори, не говори —
Все одно, що до гори.

К. ЮР.

Новини з питань тяганини

ОБЕРЕЖНО: ПАНТОЛЕТИ!

Діло було навесні. Багатовіковий досвід підказував, що незабаром може настати літо. Власне, це й підвело В. А. Минкіна. Перебуваючи у відрядженні, в одному з районів Львівщини, він побачив у магазині симпатичні літні босоніжки-пантолети і придбав їх дружині.

Удома з'ясувалося, що пантолети із сюрпризом: хоч на обох значився тридцять восьмий номер, однак лівий виявився коротшим за правий. На якийсь там сантиметр. Але ця дрібничка створювала непереборні труднощі при їх експлуатації.

В. А. Минкін надіслав оригінальні пантолети до редакції «Перця». В редакції подумали, що випуск різнорозмірних пар, можливо, не є системою для Ворошиловградського виробничого об'єднання взуттєвих підприємств № 8, і тому переслали пантолети на згадане об'єднання з проханням замінити оригінальну пару на звичайну. Це було в травні 1971 року.

Літо, як показує той самий багатовіковий досвід, у наших краях не дуже затримується. І справді, не встигло подружжя Минкіних опам'ятатися, як настала осінь. Але ні пантолет, ні будь-якої відповіді з об'єднання не надійшло. Дещо здивований покупець знову звернувся до журналу. В редакції здивувалися ще більше і тут же, на початку жовтня, надіслали у Ворошиловград другого листа: в чому, мовляв, справа?

І от наприкінці жовтня В. А. Минкін нарешті одержав довго очікувану... ні, не пару взуття... а відповідь. Головний інженер об'єднання тов. Артем'єв по-діловому повідомляв: «Пантолети замінено і 5. VIII надіслано на Вашу адресу за квитанцією 783». Мабуть, саме цей суворо діловий стиль не дозволив головному інженерові вибачитися перед покупцем. Але це покупця не дуже збентежило. Його збентежило інше: дізнавшись про те, що відправлені у серпні пантолети за два місяці не доїхали до Львова, в об'єднанні чомусь не стурбувалися, не заповзялися шукати пропажу, а обмежилися відпискою.

Звісно, людина, яка знає номер квитанції, почуває себе значно певніше, ніж людина, яка номера квитанції не знає. Хоч що саме робити з тим номером, — товариш Минкін, чесно кажучи, не уявляв. І все ж таки вирішив чекати. Минув ще місяць, і дружина почала натякати на те, що номер квитанції все-таки не може їй повністю замінити пантолет.

Наприкінці листопада Львівське обласне управління торгівлі надіслало Ворошиловградському об'єднанню листа, в якому повідомлялося, що пантолет, начебто надісланих у серпні, покупець так і не одержав.

Минуло ще два місяці — а очікуваних результатів катма. Об'єднання — ані пари з уст.

І ось уже знову весна. І цілком вірогідно, знову настане літо. І цілком ясно, що жінки кинуться в магазини по босоніжки. Отож, товариші жінки, коли побачите ворошиловградські пантолети, будьте обережні! Чи не доведеться вам, бува, замість них узувати... номер квитанції.

А це ж таки, справді, не одне й те ж.

Коли про цю історію дізналися у Львівській фірмі «Прогрес», то страшенно обурились:

— Як тільки людям не соромно! Та ми б у їх становищі місця собі не знаходили!..

І що ж — невдовзі львівські взуттєвики опинилися саме в такому становищі. Киянка, лаборантка одного з науково-дослідних інститутів Марина Халява придбала за 31 крб. 80 коп. чоботи уславленої фірми. За два тижні з'ясувалося, що ті гарні чобітки починають впевнено розпадатися. Відправила їх на фірму. І невдовзі одержала заміну. Нові чобітки чомусь виявилися дешевшими — вартістю 28 крб. Але ще неприємніше вразило те, що один чобіток був роздертий по шву, а обидві підошви приклеєні досить приблизно. Лаборантка, вже маючи певний досвід спілкування з фірмою, знову відправила чоботи.

На фірмі дуже розхвилювалися. Три тижні місця собі не знаходили. Після чого скликали засідання парткому. На ньому виголосили схвильовані промови про те, що випускати за ворота фірми браковане взуття дуже негарно. Кому слід, указали, кого слід, попередили. І наступного дня сам директор фірми В. Шутяк написав Марині зворушливого листа: «Повідомляємо, що фірма «Прогрес» одержала Ваше взуття. Найближчим часом на Вашу адресу буде відправлено якісне взуття. Складаємо вибачення за доставлені. Вам турботи».

За завдані їй турботи М. Халява, мабуть, таки пробачила б. А от за те, що їй за якийсь час знову надіслали браковані чоботи, пробачити не може. Вона й ці відправила на фірму, а потім, очікуючи ще одного зворушливого листа, завітала до редакції. Порадитись. Не знає, повідала, що його далі діяти. Бо, з одного боку, на язик просяться дуже негарні слова, а з іншого — як же їх висловити, коли на фірмі працюють такі ввічливі люди. Шановною називають, вибачаються за турботи.

Отож і ми, маючи такий чудовий приклад, можемо сказати тов. Шутяку:

— Даруйте за турботу!

Як мовиться, ввічливість за ввічливість.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

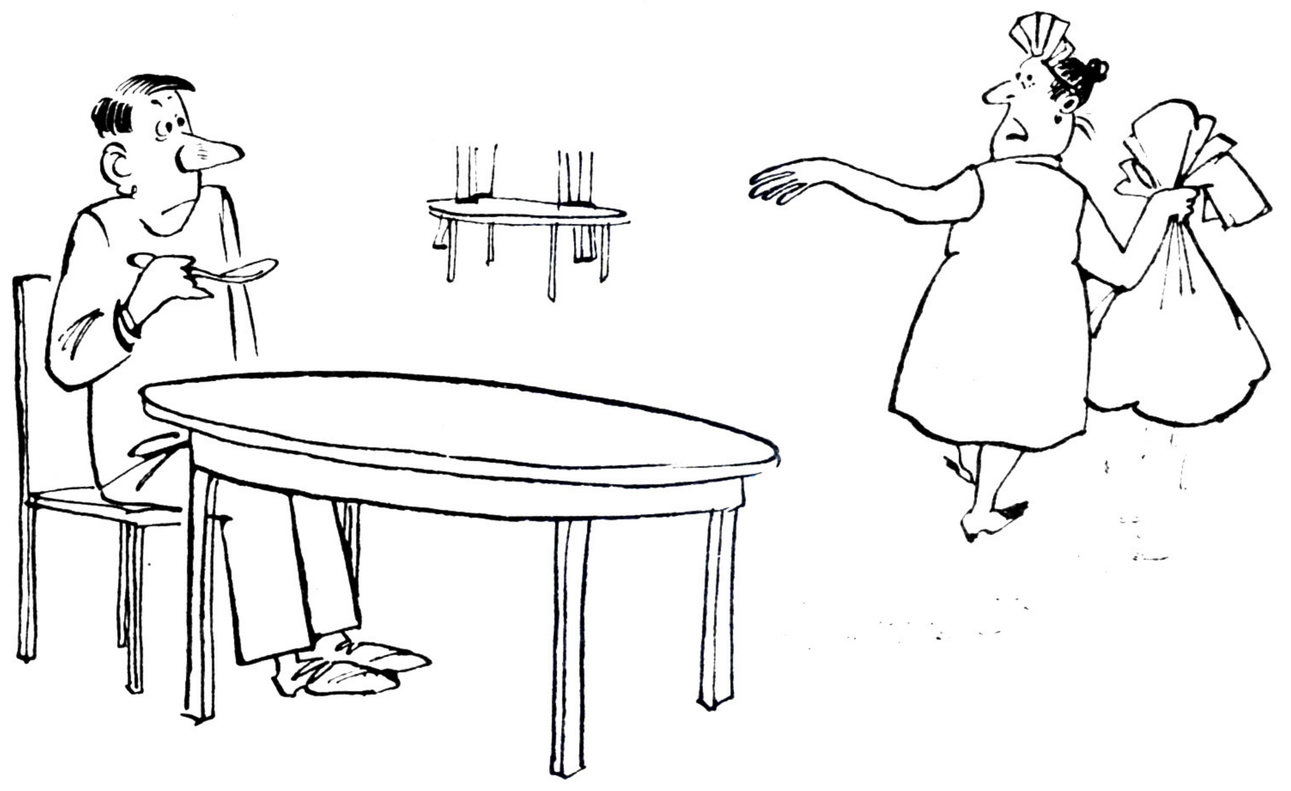

— До побачення, їдальню зачинено.

perec-ua.
perec-ua.

Василеві БОЛЬШАКУ — 50!

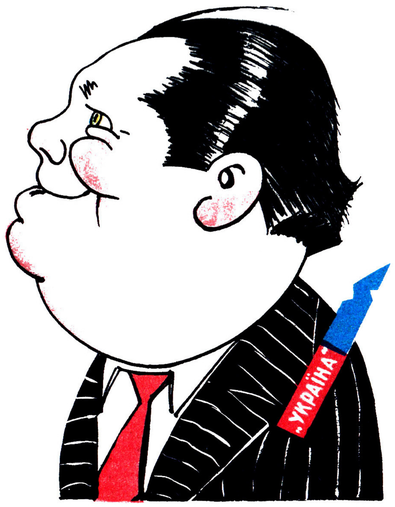

ОТАК ВОНО, ЗНАЦЦЯ...

(ПРИДИВЕНЦІЯ)

Почувши, видно, од людей,
Що в Большака ось — ювілей,
Спитав у нас один дивак:
— То це ж який Василь Большак?

А ми йому сказали так:
— Невже у наш письменний вік
Такий ви темний чоловік?!
По придибенціях мастак
Який Большак?.. Василь Большак!
Публіцистичний гострить стиль
Який Василь?.. Большак Василь!
Й романи ще писать, однак,
Встигає хто?.. Василь Большак!
А сміхом погань б'є та гниль
Хто?.. Знову ж той Большак Василь!..

Ураз дивак нас перебив:
— Оце то так! Це ж — диво з див!
Я ж думав протягом років:
То пишуть кілька Большаків,
А це усе — о д и н Большак!

І тут од подиву дивак
Мов приголомшений закляк...

От придибенція яка
Лучилась через Большака.

Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЧЕКАЙТЕ В ГОСТІ

Як забезпечити себе та своїх близьких щоденним бутербродом із чорною ікрою (можна також і з червоною)? Дуже просто. Для цього досить, працюючи рядовим офіціантом (можна також адміністратором або ж і директором ресторану), регулярно обраховувати відвідувачів, недовкладати продукти у страви, недоважувати порції, розводити високоякісні напої низькоякісними (можна також і водою), а потім влаштовувати чесний товариський розподіл грошей та харчів.

Саме так і діяли «герої» фейлетону «Своя ікра», який був надрукований у дванадцятому номері «Перця» за минулий рік і який викликав численні відгуки читачів. Їх — читачів — цікавило питання: що ж буде далі? Зрозуміло, це ж саме питання цікавило також і редакцію. Тому вона адресувала його відповідним компетентним організаціям.

І от відповідь — з Київської міськради та Київресторантресту: за незабезпечення дорученої ділянки роботи, порушення принципів добору та розстановки кадрів, відсутність контролю за їх роботою, що призвело до численних зловживань, директорів ресторанів «Метро» та «Динамо» М. Л. Гришаєву і Г. І. Носова з роботи знято. Опріч того, покарані і всі інші винуватці, про яких ішлося у фейлетоні. А ще, крім того, фейлетон «Своя ікра» було обговорено на нараді директорів київських ресторанів і в усіх закладах Київресторантресту. Як говориться в таких випадках, намічено заходи по усуненню недоліків та поліпшенню роботи столичних ресторанів і кафе.

А як же конкретно усуваються згадані недоліки, покаже час (а також і наші наступні відвідини київських ресторанів).

ПІДСЛУХАНА РОЗМОВА

— Раніш, тільки виряджу
В главк чоловіка,
І вже мені дзвонять було:
То Муся, то Дуся,
То Катя, то Ліка!
Встигай лиш гукати «Алло!»

Тепер, мов та церква,
Домівка в нас тиха,
Не чути й мого вже «Алло».
Мовчить телефон
І ржавіє до лиха!
І подруг — немов не було!

Не дзвонять ні Дуся,
Ні Муся, ні Ліка:
Зробились далекі й чужі,
Бо з главку звільнили
Мого чоловіка,
Де трудяться їхні мужі!

Степан ОЛІЙНИК.

НЕ ДОМОВИЛИСЯ

(За народними мотивами)

Сидить Настя при колисці,
Колише дитину.
Воно ж, бідне, репетує
Вже другу годину.

А Степанові байдуже.
Хропе, не зважає.
Жінка каже: — В тебе, муже,
Совісті немає!

Встав би трохи та побавив.
В нім є й твоя частка,
А я б трохи відпочила,
Коли твоя ласка.

Повернувсь Степан на спину,
Пробудився неначе:
— Колиши вже свою частку,
Моя нехай плаче!

Андрій ПАШКО.

Виховний момент

ГУМОРЕСКА

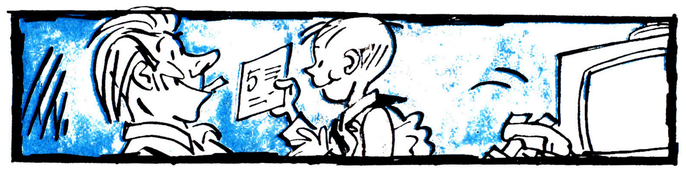

Коли я йшов повз десяту середню школу (це якраз по дорозі додому), в моїх грудях, ні сіло, ні впало, розігралось оте дивне почуття, яке називають совістю... Так от ця совість спочатку розігралася, а потім взяла та й заговорила:

— Чоловіче, твій син уже в четвертому класі, а ти лише один раз у школі побував. Пам'ятаєш, три роки тому тебе заочно в батьківський комітет обрали? Учителька після свого легковажного вчинку не раз каялась. П'ять разів до тебе із школи на роботу приходили, поки ти на засідання батьківського комітету з'явився...

— Що правда, то правда,— згодився я.— Пам'ятаю, я навіть тоді докорив учительці, що вона, як культурна людина, повинна знати розклад ігор світової футбольної першості і підбирати для засідань більш підходящі дні...

— Ти все ж таки поцікався сином,— не вгамовувалась совість.

— Воно й справді не завадило б,— завагався я. І тут у мені прокинулось давно приспане хлоп'ятство:

— А цікаво, чи вчителька мене впізнає?.. Якщо не впізнає — київське «Динамо» у «Спартака» виграє. Впізнає — не бачити динамівцям першого місця...

Від цих двох очок кінець-кінцем залежав мій спокій, і я, більше не роздумуючи, повернув до школи:

— День добрий!

— Добрий день! — відповіла учителька, пильно розглядаючи мене.

— Так і є, не впізнала! — розпирала радість мої груди. Але хіба з учительською цією радістю поділишся!

І я, вдаючи стурбованого, запитав:

— Сподіваюсь, мій Сергійко за останній час нічого такого не скоїв?

— А-а-а,— учителька враз спохмурніла,— нарешті ви з'явились...

Невже вона пізнала мене одразу, але не подавала вигляду?

— Мене, вибачайте, дивує, що ви майже не цікавитесь своїм сином, який пропускає уроки, грубіянить старшим...

«Плакали динамівські медалі»,— з гіркотою подумав я і, аби щось сказати, запитав:

— Які ж у нього оцінки?

Обличчя учительки набрало такого вигляду, ніби замість мене до класу вповз нільський крокодил:

— Хіба ви ні разу не заглядали в щоденник?

Я зрозумів, що довкнув дурницю, тому почав виправдовуватись:

— Тобто... я хотів сказати... Як це не цікавлюсь? Цікавлюсь. Тільки цих два місяці був у відрядженні,— збрехав я і тут же, задкуючи до дверей, послав на голову свого сина громи-блискавиці. — Я йому покажу! Він у мене затанцює!

Але вчителька вчасно зманеврувала, заступивши мені шлях до відступу:

— Раз ви уже прийшли, побудьте на педагогічній раді!

— Я? На раді? Хіба я педагог?

— Ні, ви — батько. Візьмете участь у вирішенні долі вашого сина. Бути йому в школі чи не бути.

На педагогічній раді я присягався, запевняв, пробачався, робив висновки і під кінець навіть пригрозив, що поб'ю цього негідника.

Не знаю, що більше вплинуло на педагогів: чи моя розгубленість, чи погрози, але Сергій залишився у шкільних стінах. Я уже взявся було за дверну ручку, коли мене зупинив директор:

— Ваш Сергійко розбив у фізичному кабінеті машину Фарадея вартістю в п'ятдесят карбованців. Так що доведеться...

— Малі діти — великий клопіт,— по-філософському сказав я і поліз до кишені, радіючи, що Фарадей не сконструював лічильної машини «Дніпро».

Значить, вона мене таки впізнала,— гірко міркував я, ідучи додому... Ото Макогоненко горлопанитиме післязавтра на роботі, розхвалюючи «Спартака»...

— Ну, синку любий,— сказав я вдома,— розповідай, як ти там у школі штурмуєш висоти науки?

— Сьогодні знову одержав п'ятірку, — похвалився Сергійко, простягаючи мені щоденник.

Я глянув на обкладинку і остовпів: там було написано, що мій син — учень шостої середньої школи.

— То ти хіба не в десятій школі?

— Татку,— здивовано глянув на мене син,— та мене ж мама ще позаторік в шосту перевела... В десятій Сергійко дядька Миколи вчиться!..

Дядько Микола — це мій рідний брат.

— Значить, вона мене не впізнала?! Не впізнала!!

Я підхопив на руки Сергійка і закрутився з ним по кімнаті.

Ну, все: бути динамівцям чемпіонами!

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

ХРОНІКА НОВИН

ВОКАЛ

Найвищі ноти бере директор Лопухівської музичної школи тов. Контрабасюк під час розмов зі своїми підлеглими.

ДРУГЕ ЖИТТЯ СТАРОЇ КНИГИ

Велику послугу красному письменству зробив літератор М. Хапач, випустивши в світ забутий роман письменника минулого сторіччя Гурія Кошика «Рубіновий пил». Дещо осучаснивши фабулу та поставивши на палітурці свій підпис, М. Хапач дав старій книзі нове життя.

ПОХВАЛА АРХІМЕДУ

Домогосподарка П., ходячи по базару, надибала на лоток зі свіжим гречаним медом. Скуштувавши його, П. вигукнула:

— Це просто архімед!

ВЕЛИКЕ СЕРЦЕ

Серце акули важить в середньому 10,5 кілограма.

ЦІКАВО ЗНАТИ

...що вода замерзає при 0°С, а дружина директора магазину «Хутра» П. Копилиці не замерзає навіть при тридцятиградусному морозі.

КОРИСНА ЛЕКЦІЯ

Змістовну лекцію на тему «Шануймо працю прибиральниці» прочитав учора в клубі комунальників тов. Демосфеніюк для прибиральниць житлово-експлуатаційної контори № 5.

Черговий хронікер В. БОЙКО.

Народні усмішки

ЖІНОЧА ЛОГІКА

— Вірить чоловікам? Ні! Всі чоловіки — брехуни! — сказала одна жінка.

— Це чому?

— Аякже! Скільки з них клялось мені в коханні, а не одружився зі мною ні один!

Повідомив І. К. ГОЛУБЕНКО
з м. Звенигородки
Черкаської області.

НА УРОЦІ І ПІСЛЯ

— Ваню, скільки буде, якщо від шести відняти два? — запитала вчителька.

— Не знаю.

— Ну, от, наприклад, у вас дома є шість курок, мама зарізала дві, скільки залишиться?

— Чотири.

— Правильно.

Прийшов Ваня додому і каже:

— Мамо, давай м'яса.

— Якого м'яса? — здивовано запитала мама.

— А вчителька казала, що ти зарізала дві курки...

Повідомив А. А. ФРАСИНЮК
з с. Плоского Муровано-Курилівецького району
Вінницької області.

ЦІНА ЧУЙНОСТІ

— Який ти нечуйний! Бачиш, що я плачу, і навіть не запитаєш, чому? — сказала дружина.

— Бо мої попередні запитання коштували дві сукні і одну шубу! — відповів чоловік.

Повідомив Я. В. ЗУБ'ЯК
з с. Ямниць
Івано-Франківської області.

РОДИЧІ

Літньої пори до баби в село приїхала онука з міста. Посідали обоє на снопах. Баба сидить, а онука вертиться. Потім питає стареньку:

— Бабусю, а вас остюки не кусають?

— Ні, Томочко, не кусають.

— Бабусю, а хіба вони не знають, що ми з вами родичі?

ВСЕ ПОЯСНИЛА

В суботу чоловік повернувся з села, де допомагав на жнивах. Ще не встиг і порога переступити, як жінка вже й починає:

— Я так намучилася на кухні, я так наробилась, я так стомилася за цілий день. Бодай його вже й не жити.

Чоловік заспокоює її:

— Ось скоро Томочка підросте і буде тобі допомагати... Ким ти будеш, Томочко, коли виростеш?

— Сусідкою.

— А чому ти хочеш бути сусідкою? — здивувався батько.

— Бо сусідки весело живуть — стоять з мамою цілий день, говорять і сміються.

Повідомив І. Ф. РОЗДОБУДЬКО
з м. Житомира.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

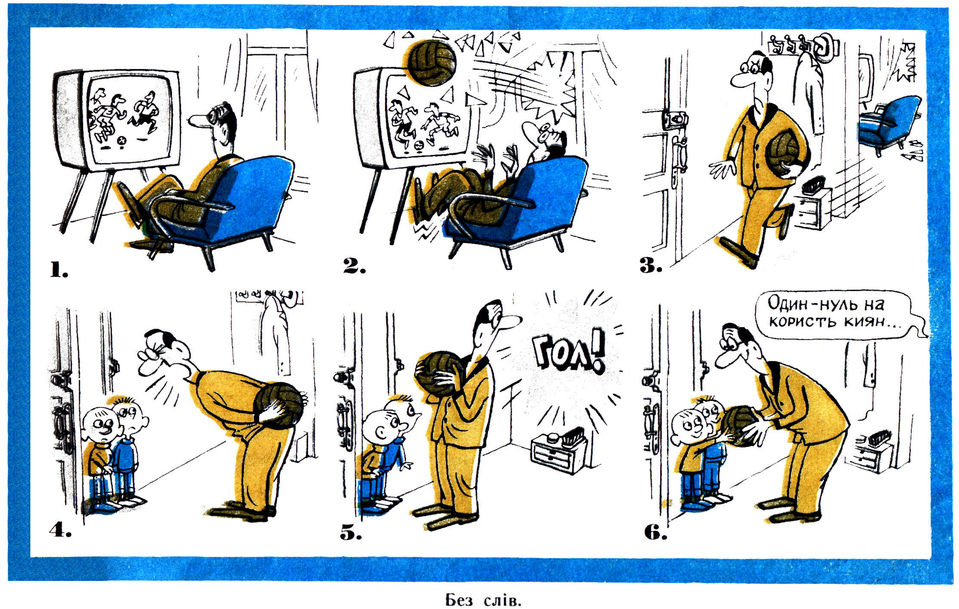

Без слів.

Дали перцю!

Голова Карапишівської сільради Ситник В. О. біднався: розпочав будувати хату, а цегли чортма.

— Нічого. Одна голова добре, а три краще. Щось зметикуємо, — оптимістично заспокоювали приятеля голова місцевого колгоспу ім. Щорса Ільченко А. М. і секретар колгоспного парткому Пастушенко В. П.

І зметикували. Незабаром Ситник справляв новосілля і, червоніючи від задоволення, невтомно частував своїх друзів,

А після цього від колгоспника, інваліда Вітчизняної війни Мохонька П. Г. надійшов до редакції лист про те, що він купив на Київському цегельному заводі 3000 штук цегли. Заплатив «Київтрансагентству» за її перевезення. Коли ж водій київської автоколони № 2238 Машкевич В. І. привіз цеглу до села, Ситник забрав її собі, а водієві вручив фіктивну довідку, буцімто цеглу здано до колгоспної комори. І сфабрикував цю довідку Ситник разом з Ільченком та Пастушенком.

Про все це розповідалося у фейлетоні «Нетиповий сюжет», надрукованому у попередньому, шостому номері журналу.

Бюро Мироніського райкому КП України за отаку самодіяльність, звичайно, по голівці не погладило, а наклало на Ситника, Ільченка і Пастушенка суворі партійні стягнення. І червоніли вони тепер усі — тільки, зрозуміло, вже не від задоволення.

Що ж до четвертого — водія Машкевича, то за поданням Київської обласної прокуратури він теж притягається до відповідальності.

А цеглу колгоспникові тов. Мохоньку повернуто сповна.

Перченя

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

МАЛЕНЬКІ ОПОВІДАННЯ ПРО МАЛЕНЬКИХ

ПОГАНІ ШТАНЦІ

Коля вже навчився сам одягатись. Мама подала йому штанці, а сама пішла на кухню готувати сніданок.

Коля, важко сопучи, надягає штанці, але через кілька хвилин кричить:

— Мамо! Ти дала мені погані штанці — вони спадні!..

— Які, які?

— Спадні, бо спадають із мене.

ПЕРЕД СНОМ

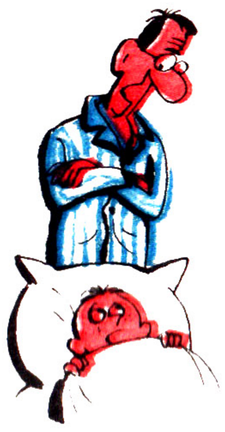

Тато нагадав Вові, що вже час спати. Вова роздягся і ліг у ліжко. Через кілька хвилин батько питає:

— Чому ти лежиш із розплющеними очима?

— Та я, тату, хочу краще побачити сон, який мені присниться.

ПОДМИ, МАМЦЮ!

— Надієчко, в тебе гаряча голівка — ти хвора!

— А ти, мамцю, подми — вона прохолоне.

НЕВДАЛА ПОКУПКА

Тато прийшов з роботи і приніс якусь скриньку. Він поставив її на стіл і сказав:

— Ну ось! Тепер у нашому домі буде музика. Я одержав премію і купив програвач.

— Тату, а навіщо ти купив програвач? — розчаровано запитав Ванько. — Купив би краще вигравач.

Ю. ГЕКЕЛЬМАН.

ВІДНІМАННЯ

— Ану, синку, — каже мати, —
Чи ти вмієш віднімати?
— Вмію, вмію! У Валерки
Я відняв аж три цукерки.

Микола ОСИПЕНКО.

ВІРИНА ЗАДАЧА

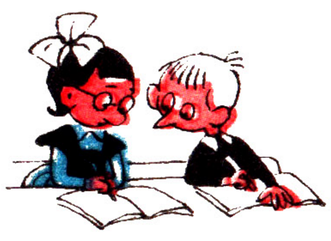

— Петрику, не будь ледачим,
Перевір свою задачу!
— Я списав її у Віри —
Хай вона і перевірить!

Юрій КЛЕЦ.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

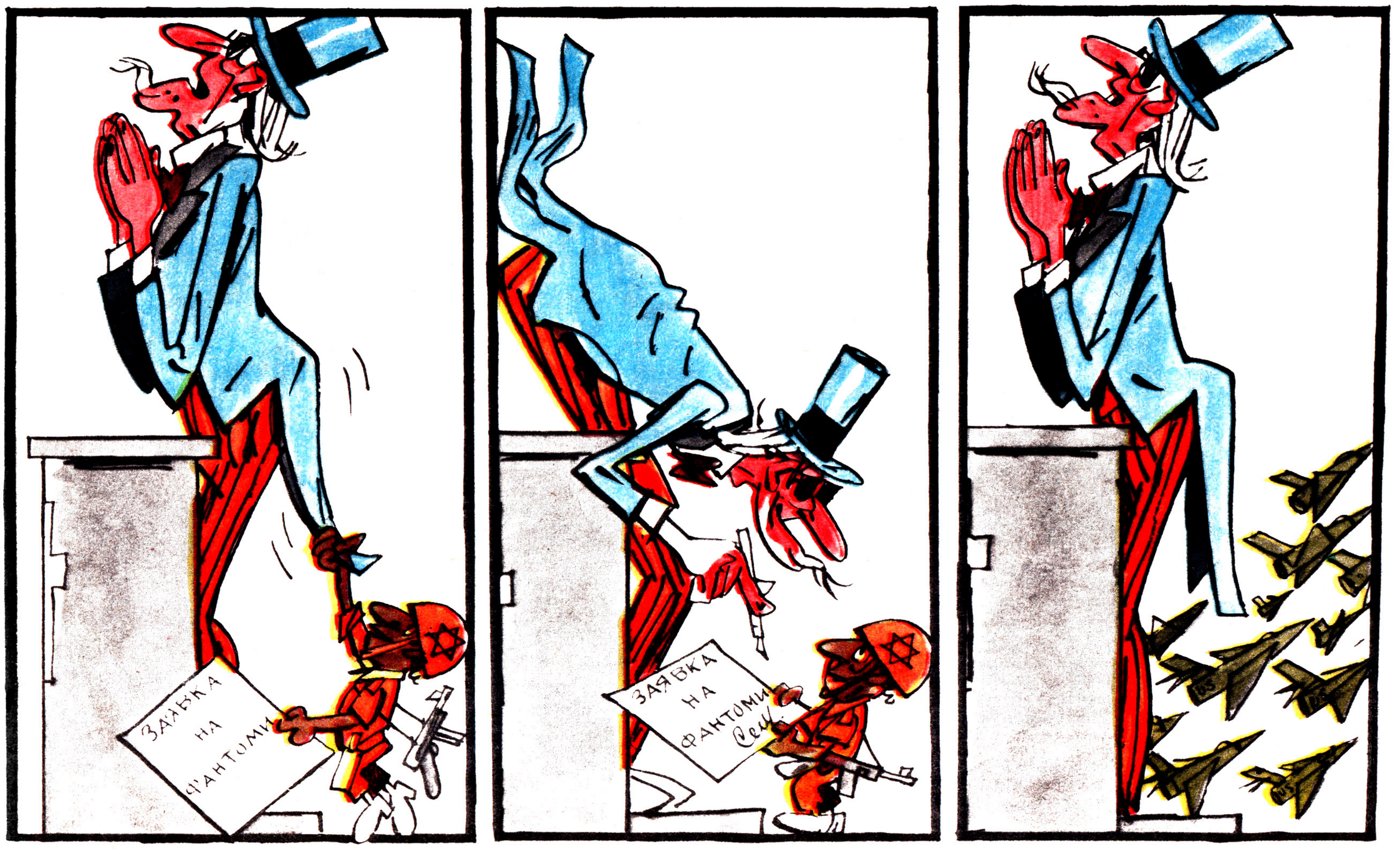

Молитва за мир.

Нотатки про їхні порядки

НА ЗАКОННІЙ ПІДСТАВІ

Непоганий зиск принесла американському ділку Рональду Герту одна ідея — він запропонував усім любителям образотворчого мистецтва придбати «Монну Лізу» в олії. Звичайно, охочих придбати славнозвісну картину Леонардо да Вінчі, а вірніше — зроблену олійними фарбами копію з неї, знайшлося чимало. Тим паче, що ціна була досить скромна — 4,5 долара.

Усі, хто надіслав Герту гроші, одержали банку консервів «Сардини в олії». В банках разом із сардинами лежала в олії маленька пластмасова пластинка з надрукованою на ній мініатюрною копією знаменитої картини.

Скарги обманутих залишилися незадоволеними: адже Герт не обіцяв «картину в олії».

У КОГО ГРОШІ, В ТОГО Й ПРАВО

Про містера Рінальда Рігана, губернатора штату Каліфорнія, було відомо, що він люто ненавидить усе прогресивне і має на банківському рахунку кілька мільйонів доларів. Але довгий час не було відомо, що цей представник влади сам натягає носа тій же владі — шляхом спритних махінацій ухиляється від сплати податків.

Коли афера розкрилася, журналісти попрохали у губернатора інтерв'ю з цього приводу, але Ріган відрубав: «Я не дозволю вторгнення у своє приватне життя». І з не меншою рішучістю почав допитуватися у журналістів, який мерзотник з податкового управління насмілився роздзвонити цю «сімейну таємницю».

Сенатор-демократ від штату Каліфорнія Альфред Алквіст висловився з приводу шахрайських махінацій губернатора так: «Це дуже цікаво, хоча звучить дуже сумно, що неписьменний робітник із мізерним заробітком платить більше податків, ніж губернатор штату».

Справді, цікаво!

Дещо про традиції

Італія — країна священних традицій. Зокрема, до традиційних урочистостей належить і «День ніжних дитячих рук». Відзначають його щорону 15 серпня, коли одинадцятирічні хлопчики і дівчата залишають початкову школу.

Найбільш урочисто проходить це свято в Апулії, найзлиденнішій у країні провінції на півдні Італії. 15 серпня тут на ринках укладають численні угоди — випущених зі шкіл хлопчиків публічно продають поміщикам для роботи на плантаціях.

Якось у містечку Альтамура в Апулії один поміщик вимушений був з'явитися до суду: звинувачувався в тому, що двох своїх батраків — хлопчиків одинадцяти і тринадцяти років — примушував працювати по 17 годин на добу. Присутні на суді вислухали обурену промову... обвинуваченого. «Яка ганьба, — гримав розгніваний поміщик, — суд виступає проти чудової, освяченої століттями традиції! Що, була заява? Таку заяву могли написати тільки підривні елементи, які не поважають народних звичаїв. Півмільйона дітей в Італії працюють пастухами, збирачами винограду і олив, допомагають своїм родинам зводити кінці з кінцями!»

Присоромлений суддя припинив справу. І одразу ж подзвонив у найближчий ресторан, щоб йому принесли чого-небудь прохолодного. Графин апельсинового соку із льодом приніс йому дванадцятирічний офіціант.

Пастирі і вівці

До Берні Кортінеса, капелана 2-го американського танкового полку, розміщеного в Західній Німеччині біля Берейта, ніхто ніяких претензій не мав. Зі своїми безпосередніми обов'язками цей слуга господній справлявся: як міг, наставляв своїх підопічних на путь праведний.

І раптом — на тобі! Вилізло на світ білий, що це не Берні Кортінес, а — Бернгард Вест, колишній віденський мешканець. І не капелан: слугою господнім він став із власної ініціативи — вивчив біблію, маючи для цього досить вільного часу. Під час перебування в тюрмі.

Ото була конфузія для командування і духовних пастирів американських Військ у ФРН! А, між іншим, — марно. Сказано ж бо: який піп, — така й парафія. У даному ж разі — майже те саме: яка парафія, такий і піп.

І СМІХ, І ГРІХ

«Коли урядові не вдається досягти своїх цілей шляхом одвертого обману, він діє за старим принципом, який гласить: «Якби у нас була шинка, ми зробили б яєчню з шинкою, якби у нас були яєчка».

«Дейлі уорлд». Нью-Йорк.

—

«Це навчальна іграшка. Вона має прищепити дитині наше уявлення про сьогоднішній світ. З чого б дитина не починала її складати, все одно нічого не вийде».

Пояснення продавця іграшок лондонського універмагу.

—

«Що стосується жебраків, то з 30-х років сталася одна зміна. Вони тепер, очевидно, будуть просити не десятицентову монету, а цілий долар».

«Нью-Йорк таймс». Із статті про безробіття й інфляцію у США.

—

«Якщо ви хочете показати, де командує мафія [1], потрібно, перш за все, сфотографувати великим планом палац Норманів (штаб-квартира сіцілійського парламенту) і Орлиний палац (муніципалітет Палермо). Не можна залишити поза увагою жодної із установ обласного управління; сюди ж належить і палац правосуддя».

Порада одного сіцілійського журналіста своєму колезі із міланської газети «Епока».

[1] Мафія — організація злочинного світу.

СЛІД У НАУЦІ

Корній залишив у науці слід,
Довів: без хліба — не обід.

ДУБ

— Прислали пилку нам на згубу,—
Сосна шепоче тихо Дубу.
— Не вір, то брехень чорний дзвін!..
Та в лісі впав найпершим — він.

ЯСНА ВІДПОВІДЬ

— Чого твої вікна, неясно мені,
Із заходу чисті, зі сходу брудні?
— Не винна я в цьому, кажу без брехні:
Із заходу дощ був, зі сходу — ще ні.

Василь ЮРЧЕНКО.

м. Бровари.

ПРО ШЛЮБ З РОЗРАХУНКОМ

Осел дивився, як віз тягла Кобила:
— Таку б в жінки! Вона б за двох робила!
А та собі:
— Чи вийти за Осла...
Осел дурний — потягне й за вола.

ТОНКОЩІ АГІТАЦІЇ

Вп'ймавшись в мишоловку, Миша
Запрошувала подруг солоденько:
— Тут стільки їжі! А найголовніше —
Не влізе Кіт, бо дірочка маленька!

Іван БОНДАРЕНКО.

с. Зорине
Ямпільського району на Сумщині.

ДИВИНА

**У свої ворота раптом
Футболіст загнав м'яча.
Вболівальники кричали:
— З поля, з поля партача!
Вчула баба перехожа:
— Гнати з поля! От дива!
Навпаки — на поле треба:
Адже саме йдуть жнива!**

НЕ ВТРИМАВСЯ

**— І що ти, друже, наробив!
В свої ворота гол забив!
— Не втримався, моя вина:
Була позиція зручна.**

Степан ГРИЦЕНКО.

м. Київ.

МАЙСТЕР СВОЄЇ СПРАВИ

Водій Семен сумлінний, як ніхто:
Сидить у чайній, справу ж свою знає—
Як тільки замовляє «два по сто»,
Обов'язково про причеп згадає!..

РОЗМОВА З ДОВГОЖИТЕЛЕМ

— Ото вже, діду, ви попожили!
Ото вже за сто років попили!..
— І в рот не брав. І вам не раджу пити...
— Чого ж ото було сто років жити?..

ПОРАДА ЛІТКОНСУЛЬТАНТА

— Що вам порадити? Як свідчать
ваші твори,
Вам якомога більше слід читати...
— Вважаєте, що піде це на користь?
— Принаймні, менше будете писати!..

Кость МИХЕЇВ.

м. Кіровоград.

СИЛА МИСТЕЦТВА

— От виразно написана картина!
Дивлюсь, і аж тече у мене слина...
— Що? Від картини «Сонечко пече»
У тебе слина вже ото тече?!
— Це сонце? А бодай би йому грець!
А я ж, було, подумав, що — млинець!

В. СОЛОШЕНКО.

с. Хрящувате
Ворошиловградської області.

Сатиричні мініатюри

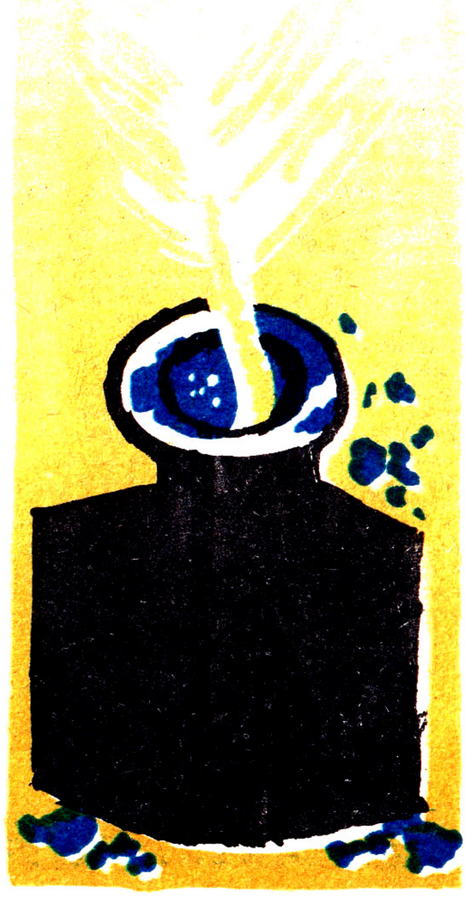

НАЖДАК ТА ІРЖА

— Яка в цій справі може бути спірка?..
Тернув — і ось в каструлі дірка,
Тернув — нема ножа!..
Доволі! Годі!
Від нього тільки збитки у господі! —
Сичала про Наждак Іржа.

Що ж,— не перевелись дива на світі:
За дірку став Наждак в одвіті.

Віктор ЛАГОЗА.

м. Харків.

СКАРГА СІРКА

— Несправедливість переслідує мене,—
Сірко жалівся Жучці проти ночі,—
Двоногий злодій шось там хапоне,
А кажуть: «У Сірка позичив очі».

ТОЧКА ЗОРУ

Старенька шкапа, з'ївши свій овес,
Так думала про техпрогрес:
«Ге! А колись же будуть автомати
За мене цей овес жувати».

Віталій НЕМЧЕНКО.

м. Ворошиловград.

НЕ МОЖНА СПАТИ

— Май совість, Михайле!
Скажу я по дружбі:
Хіба ж можна спати
Увесь день на службі?
— Що правда, то правда —
Не можна. Одарко:
Так голосно стукає
Клята друкарка!..

Іван ДЯЧКО.

м. Київ.

НЕ СМІШНО

Піймав Вовк Зайця.
Але ситий доки,
Він довговухому розповідає
анекдоти,
Ще й заглядає бідоласі в очі —
Дивується, чого той не регоче.

—

Як мають шкуру здерти,
Хай і неспішно —
Не дуже смішно...

Михайло КЛИМЧУК.

м. Івано-Франківськ.

ВИХОВАТЕЛЬ

— Ну, де ти бачив підлість отаку! —
Кричить татусь
На сина свого Васю, —
Ударив дівчинку,
Та ще й при всьому класі...
Хіба не міг
Десь в темному кутку?

КОНСИЛІУМ

Горобчик молоденький захворів.
Зібравсь консиліум
Крилатих лікарів:
Сорокопуд: — Нервовий зуд...
А Чиж всерйоз: — Туберкульоз...
Сорока вслід: — Та ні — бронхіт...
Ворона — стриб: — У нього грип...
Горобчик — Ох!..
Узяв та й здох.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

БЮРОКРАТ

Хлопчик татка став питати:
— Хто це, тату, бюрократи?
А татусь хлопчину — лясь...
— Глузувати з мене зась!

Г. КУЧЕРЕНКО.

м. Бориспіль
Київської області.

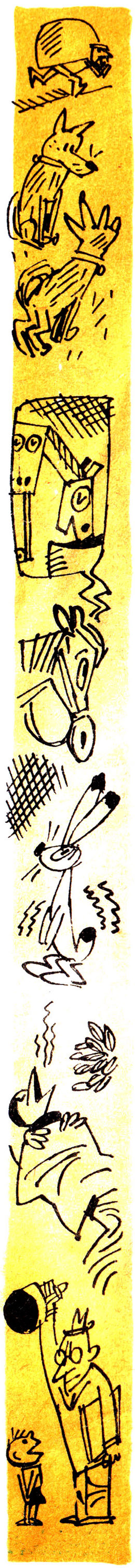

Мал. И. КОГАНА

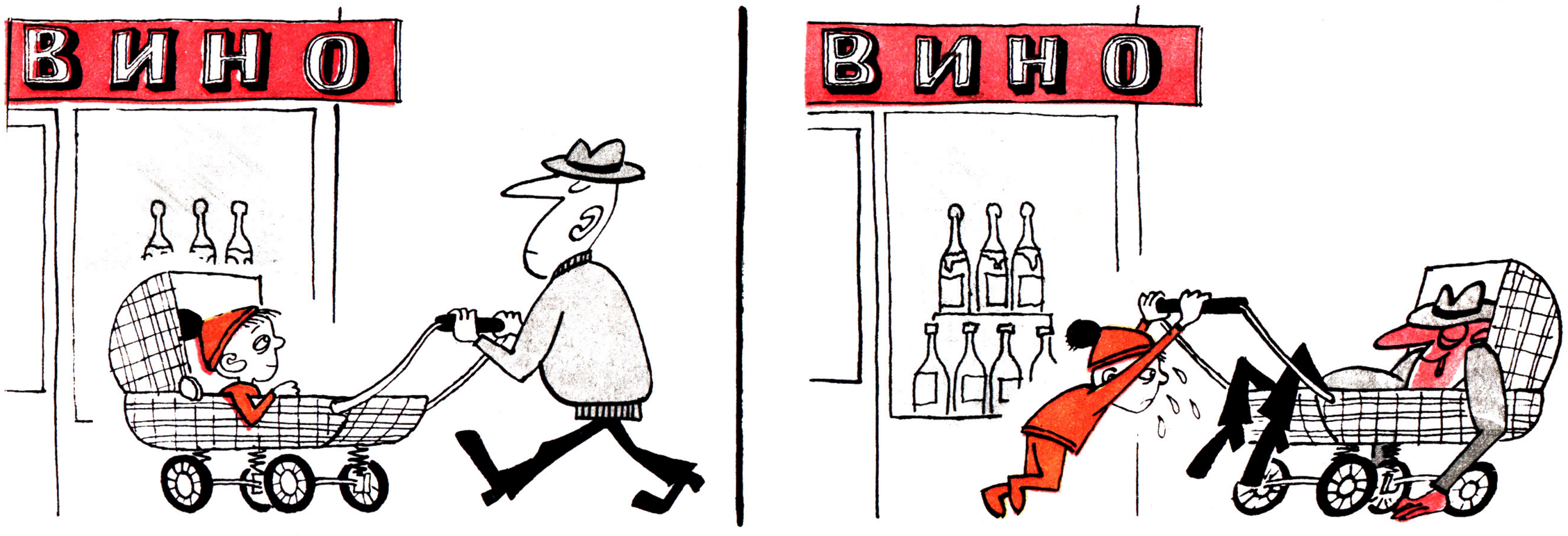

Без слів.

Халепа

Друга розповідь Борі

Моя бабуся казала, що людина завжди шукає якоїсь халепи. Як нема пожежі, то видумає ремонт. Як нема ремонту — будівництво.

Моїх батьків не задовольняла дача — будиночок на стовпах. Вони захотіли, щоб був котедж. І заходилися будувати камінний низ.

— Не святі горшки ліплять! — це улюблений вираз мого тата.— Хіба я не покладу дві тисячі цеглин?

— Ти покладеш і більше,— зітхнула мама,— дивлячись куди...

— Тільки не треба ніяких шабашників,— рішуче мовила бабуся.— Я беруся розмішувати цемент і тягати дошки!

Та куди їй, бабуся ледве ноги тягне.

І все ж будівництво розпочалося. Уже через тиждень стало ясно, що без допоміжної сили не обійтись. Тато виявився малокваліфікованим муляром.

— Досить! — запротестувала мама.— Краще перейдемо на аскетичний режим, сядемо на хліб і на сало, але візьмемо людину.

Всі погодилися, і от з'явився дядя Вася.

Він весело співав, ідучи до нас, і сусіди, визираючи з хвірток, посміхалися.

— Скільки хоче той Карузо? — поцікавився тато.

— Тихше! Згодився за сотню, але зробить дуже швидко: за три дні! — відповіла мама.

Оглядаючи будівництво, дядя Вася перейшов на художній свист.

— І скільки ви мучитеся отут, горе-власники, біля цієї халупи на курячих ніжках? — запитав він.

— Три роки,— відповіла мама.

— Зате своя редиска,— вставив я.

Дядя Вася зареготав. Мама стримано сказала:

— Тут дуже чисте повітря.

Дядя Вася похитав головою, тицьнув ногою в фундамент, плюнув на долоню і замісив котяшок з цементу. Потім витер руку об штани і наказав:

— Хазяїне, замішуйте цемент. Хазяйко, готуйте вечерю. А ти, пацан (це до мене), біжи в магазин.

Видно, будівництво — така річ, що без пляшки не обходиться. Кожного разу, приступаючи до роботи, дядя Вася посилав мене у магазин. Я вже знав, що «Біле міцне» скорочено зветься «Біоміцин», а «Червоне міцне» — по-шкільному: «Чорнило».

Минули три дні. У батьків закінчувалася відпустка. А увечері в п'ятницю дядя Вася, загинаючи великі чорні пальці, мовив:

— Субота — раз, неділя — два. І шабаш! Працюватиму, як звір, але закінчу. Інакше — нема мені вигоди...

Він додав:

— Щоб не витрачати дорогоцінного часу, навіть ночуватиму у вас!

Вранці ми всі снідали, і мама підкладала дяді Васі найкращі шматки, а тато підливав у чарку. Батьки полюбили його, мов рідного, і називали «наш рятівник».

Дядя Вася почав класти стінку, але чимраз ставав усе сумнішим. І усе запитував мене, котра година.

Опівдні, вимивши руки в бочці, гукнув:

— Я ж зовсім забув! Мені конче треба відлучитися. Провідати товариша.

— А що, хворий?

— Страшенно! З ліжка не підводиться.

...Він повернувся після обіду. За ним ішов кремезний дядько у великих чоботях.

— Мій товариш! — відрекомендував його дядя Вася і засміявся.— Ми, правда, трохи випили, але ж то не біда, так же, хазяєчко?

Мама нічого не відповіла.

Дядя Вася схопився за одвірок, але рука зірвалася, і він мало не впав.

— Де у вас карти? — поцікавився несподівано він.

— Що?

— Карти, питаю, де? Або доміно!

Батько, просіваючи пісок, сказав, що дача і доміно — поняття несумісні.

Тоді дядя Вася махнув рукою і пішов просто по квітах, вигукуючи «Асса!» Він танцював лезгінку. Потім побачив здоровенного гарбуза і з криком: «Один — нуль!» — уперіщив його ногою. Заплутався в огудинні і впав, задерши ноги. Коли дядя Вася підвівся, він увесь був обплутаний зеленню, як русалка з балету «Лісова пісня».

Таким він і пішов до сусідів по карти. А повернувся з пляшкою «Біоміцину».

Потім дядя Вася співав «Коли розлучаються двоє». Мама повела його до ліжка.

— От правильно, хазяєчко,— промимрив він на ходу,— дві години посплю і буду, як огірочок! Тільки ж збудіть мене, бо інакше нема мені вигоди.

Ми накрили дядю Васю простирадлом. Я цитькав на сусідських собак, щоб не голосно гавкали. Мама з татом навшпиньках носили цеглу і пісок. Тато прошепотів:

— Минуло чотири години. Збудимо?

— Хай ще поспить,— сказала мама.

Дядя Вася хропів на весь сад, лякаючи горобців. Минуло ще дві години, і тато одважився розбудити дядю Васю. Вони перекинулися двома словами, потім дядя Вася знову захропів, а тато підійшов до мами.

— Що він сказав? — поцікавилась вона.

— А, це не для жіночого вуха...

— А все ж таки?

— Сказав, що не лягати ж кістьми біля тих проклятих стін.

— Ну, то хай іде та лягає в кімнаті, бо темнішає.

Дядя Вася йшов, опираючись на таткову руку, і на ходу продовжував спати. А на порозі розплющив очі й гукнув:

— Готуйте ліхтар! Я працюватиму цілу ніч, бо інакше нема мені вигоди!

Дядя Вася проспав до ранку. А потім поснідав і став працювати, весело наспівуючи, ніби нічого й не було. Лише раз підкликав мене і спитав:

— Я тебе вчора кудись посилав?

— У магазин,— сказав я.

— А батьків твоїх посилав? Та ні, я не про те... Ну, добре, йди.

...Увечері був «шабаш» не тому, що скінчилося будівництво, а тому, що в дяді Васі скінчилися матеріали. Він попрощався з усіма за руку і подякував за «теплий прийом».

— Після Сочі я приїду до вас кінчати,— пообіцяв він.— Якщо буде мені вигода.

Тепер ми знову працюємо всі разом. Без дяді Васі погано. Бабуся тягає цеглини. Мама місить глину й цемент. А тато один день кладе стінку, а другий — розбиває ломом. Він такий лютий, що не підходь.

А я бігаю до хвіртки подивитися, чи не йде наш дядя Вася.

Він же обіцяв.

Валентина ДУБ.

Страшне перо не в гусака

«За послєднє времня в магазін прекратілі возить горшков, макітров, глечіков і прочіх глиняних іждєвєнців».

(Із книги скарг).

Надіслав А. ГАННЕСИН.

Черкаська область.

* * *

«Лідо! Даси дояркам порошки по два штука на голову».

(Із записки).

Надіслав М. МИЦЕНКО.

м. Ківерці Волинської області.

* * *

«... Могозини потрібно оргонізовувать продуктові, комісійні, оргонізовать продажу населення, свіжого м'яса, і других таких живопортещихся продуктов...»

(З листа до редакції газети).

Надіслав М. МАГУЛА.

Чернігівська область.

* * *

«Непоступивших вивішують на другому поверсі».

(З об'яви по інституту).

Надіслав А. КОНОПАТ.

м. Мала Виска
Кіровоградської області.

* * *

«Громадянин М. будучи німим в п'яному стані на привокзальній площі в присутності множества людей мичав нецензурной бранню».

(Із доповідної).

Надіслав П. ІВАНІШИН.

м. Бердичів
Житомирської області.

* * *

«В журналах обліку молока відсутній процент жиру кожної доярки по декадах для правильного нарахування оплати праці»...

(З акта ревізії).

Надіслав І. СЛЮСАРЧУК.

м. Ружин
Житомирської області.

* * *

«Тов. Б. ударив мине моєю азбистовою трубою по моєй головє, вследствие чего она разлетелась. Прошу суд заплатити мині за трубу».

(Із заяви).

Надіслав М. ПОНОМАРЬОВ.

с. Вондарівка Марківського району
Ворошиловградської області.

* * *

«СПРАВКА

Дана С. С. Й. втім що Перед убоём оглянута Тенпература Тела 39

ветер БОРИСЕНКО».

Надіслала К. ЧАЙКА.

Полтавська область.

* * *

«ОБЯСНИТЕЛЬНА

Я Т. В. 15 сентября 1971 года был задержан в районе Малієвка с намерением попасть на «бакшу». Это моя перва попитка которая к сожалению не достигла цели благодаря участковому мл. лнт. К.

Зачем я туда їхав я й сам не знаю Наверно взять кавунов.

И я обещаю что этот позорный случай который произошел со мной будет первый и последний раз».

Надіслав П. КУЧМА.

Борівський район
Харківської області.

* * *

«ОБЯСНИТЕЛЬНА

... Бик «Лапатий» цілин день мене неслухав і лазив куди нетреба. Тоді я приняв мери і увірвав його кійком по ратицях, а фельдшер каже що по ногах, це неправда. А чого бик храмає на ліву ногу незнаю це його діло. Хай ветиринар у його і питає».

(Із пояснення).

Надіслав М. ПШЕНИЧНИЙ.

с. Засулля
Лубенського району
Полтавської області.

* * *

«Продаєця хата з городом біля ставу без вовчків через що росте добра капуста, гурки і помідори. Андатра сама виходить з води тільки бери і лупи шкуру».

—

«Продайотся каза без рогая по імені зойка до пітанія не сурйозна три роки яловая і всьо с молоком».

(З оголошень).

—

«Прошу товарища судью засудити мого паразіта але так щоб Іван був при мені із за того що він мій законний муж уже п'ятнадцять літ».

(З прохання).

—

«Он намалевал міня в очень непристойном віде вроде би я била без платя. Ето неправільно ізза того що я даже сплю в платі».

(Із скарги).

—

«Сьогодні я своіми глазами бачила як він лупив свою жінку ззаді а потом розкидав пір'я по всьому току аж трава побіліла».

(З пояснення свідка).

Надіслав А. МУСТОН.

м. Тростянець
Вінницької області.

* * *

«Ми з ним вместє випили пів-літру з оселедцем і булочкою, коли він мене вдарив я ще не був п'яний, а коли вдарив четвертий раз я оп'янів уже і дав здачі. А де його зуби і шапка я не знаю».

(З пояснювальної записки).

Надіслав П. ЖАДАН.

с. Чернеччина
Краснокутського району
Харківської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

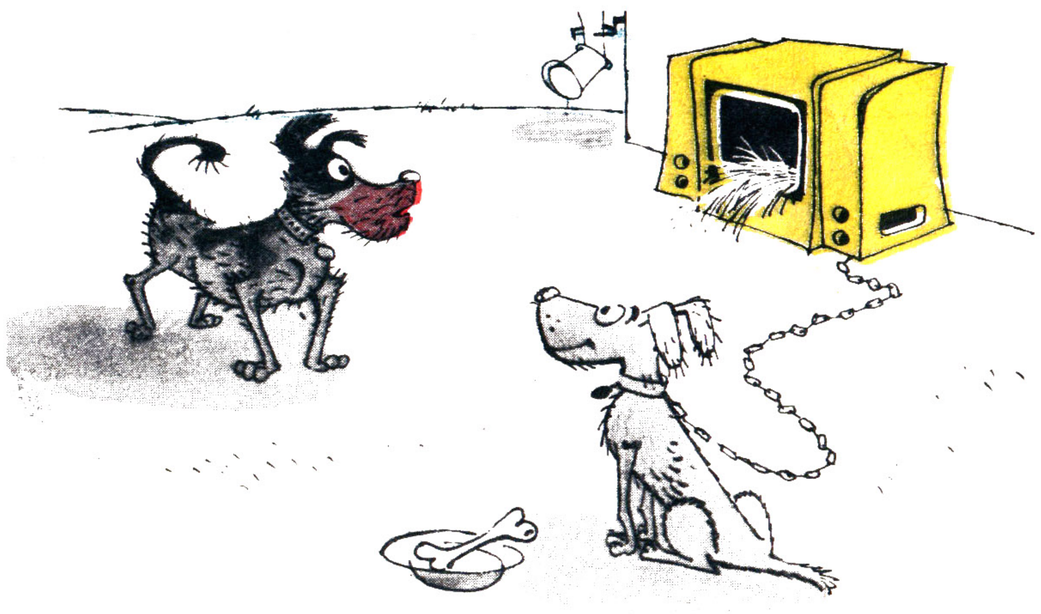

— А мої вже давно «Славутича» придбали...

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

НЕ ПО-ДЖЕНТЛЬМЕНСЬКОМУ

Коли ви вже вирішили зробити із чоловіка жінку, — хоч не набавляйте їй років. Це негречно. Не по-джентльменському.

А з громадянином Б., на жаль, саме так і вчинили. Поки він був мужчиною — мав 22 роки, а жінкою став — на сім літ постарів...

Ось перед нами його паспорт, серія IX-ЯЗ, № 662462, виданий відділом внутрішніх справ Коростишівського райвиконкому Житомирської області 23 серпня 1971 року. З російського тексту паспорта видно, що Вячеслав Йосипович Б. народився 1949 року, «украинец», «военнообязанный». А перегорніть сторінку — і виявиться, що Вячеслав Йосипович Б. — «українка», «військовозобов'язана», та ще й 1942 року народження!

Ні, нема, як видно, у деяких працівників Коростишівського райвідділу внутрішніх справ поваги та уваги до прекрасної статі! Про увагу до дорученої ж справи уже й не говоримо.

В. Ш.

ДРУЖЕ Перче!*

Ти, певно, знаєш приказку: «Є у глечику молоко, та голова не влазить».

У нашому колгоспі, крім глечика і молока, є ще й сорок тракторів, понад двадцять автомобілів та багато іншої техніки. Збудували для всієї цієї машинерії гаражі. Але вся техніка зимувала під відкритим небом, у гаражі... не влазила. Бо ніхто не здогадався зосени завезти у секції землі чи піску, позасипати півтораметрові ями.

Звичайно, Перче, ми не за те, щоб голову силою пхати у глечик. Але голові правління С. А. Чубу треба було б якось допомогти запхати техніку у гаражі. Бо, як видно, сам він це зробити аж ніяк не наважиться.

С. ЯСНЮК.

Колгосп «Москва»
Балтського району
Одеської області.

●

Чи існують, окрім першоквітневих, іще й першолютневі жарти?

Навідались ми 1 лютого цього року до Пересічанського відділення «Сільгосптехніки» поблизу Харкова — дізнатися, коли можна забрати з ремонту передній міст від машини «ГАЗ-69». Цей міст ми здали туди ще в листопаді 1970 року, та в «Сільгосптехніці» все запасних частин начебто не було.

От приїхали ми та й — чи не всоте уже — питаємо: коли ж, нарешті, ви міст нам полагодите? А керівники «Сільгосптехніки» сміються:

— То ми, — кажуть, — тоді з вами пожартували. Забирайте свій міст назад, такий, як здали. І не збираємося ремонтувати.

Щось не второпаємо, Перче: чи то, так би мовити, першолютневий жарт, чи керівники Пересічанської «Сільгосптехніки» взагалі звикли жартома ставитися до своїх обов'язків? Так наче ж дорослі люди...

М. Г. ЛИТОВЧЕНКО,
механік гаража колгоспу «Зоря комунізму».

Краснокутський район
Харківської області.

●

Ти, можливо, здивуєшся, почувши, що в нас, у Славуті — місті, досить віддаленому од морів і океанів, — є сухий док. А, між тим, дивуватися нема чого. Бо док, про який у даному разі йдеться, — це наш Славутський деревообробний комбінат. Він і справді дуже сухий: людям, які працюють на розпилюванні дерева, помитися ніде. Отак, запилюжені, і їздять додому після роботи.

Може, хоч ти, Перче, напоумиш керівників нашого ДОКу обладнати цехи душовими установками. А то ми з ними за це вже не перший рік воюємо, та все — марно. От і в 1972-й рік вступили з сухим рахунком...

В. МАКАРЧУК.

м. Славута
Хмельницької області.

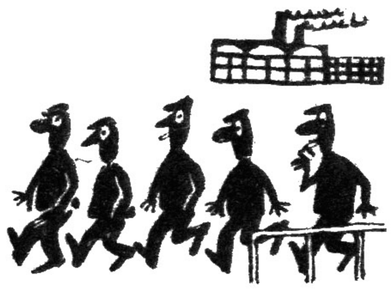

КРЯМОВКИ

Не такий страшний чорт, як його малюють, — справжній чорт страшніший.

Родичів багато, та ніде пообідати— всі харчуються в їдальнях.

На мисливця й звір біжить, коли бачить, що в того набої скінчилися.

Не знаючи броду, не лізь у воду — запропонуй це зробити своєму другові.

Старість — не радість, якщо доводиться розкаюватися за скоєне в молодості.

Віділлються вовкові овечі сльози, коли він їстиме овече м'ясо з гірчицею.

Лобом стінки не проб'єш, зате штукатурку попсуєш добряче.

Риба шукає, де глибше, а людина — де риби більше.

Віктор РЕЗНИК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що у селі Бабин (Вінницька область) пошкоджена електролінія і струм подається з перебоями, писалося у листі колгоспників цього села.

Голова виконкому Іллінецької райради тов. Ткач сповістив редакцію, що ремонт електролінії повністю закінчено і споживачі одержують електроенергію безперебійно.

★ У своєму листі до Перця мешканці міста Теребовлі (Тернопільщина) поскаржилися на те, що їхній кінотеатр не опалюється.

Голова виконкому Теребовлянської райради повідомив редакцію, що у зв'язку з реконструкцією та ремонтом котельні такий факт дійсно мав місце.

Нині кінотеатр нормально опалюється і нарікань з боку глядачів немає.

★ Жителі села Березівки (Кіровоградська область) написали редакції про те, що у їхньому селі вже тривалий час не працює радіо, а райвузол зв'язку зволікає ремонт радіолінії.

Як повідомив секретар Маловисківського РК КП України тов. Гуля, факти, викладені у листі, відповідали дійсності.

Тепер у селі Березівці споруджено нову радіолінію, усі радіоточки працюють нормально.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

perec-ua.

— Алло, ідуть Новакові..

Без слів.

Вчителька викликає учениці.

— Як звали жінку, через котру почалася Троянська війна?

Дівчинка мовчить. Вчителька звертається до другої учениці, яку звуть Оленою.

— Може, ти скажеш, її звали так, як і тебе.

— Ковачова! — відповіла Олена.

—

На вулиці французького містечка піп хапає за руку хлопця, котрий б'є свого ровесника.

— Хіба тобі не казав я під час проповідей, що повинен любити ворога свого, як самого себе?

— А це ж не ворог, це мій брат!

—

— Знову нова сукня. Як ти думаєш, звідки я маю брати на це гроші?

— Любий, ти ж знаєш, що я в тебе не допитлива!

— Ніяк не зрозумію: коли мерзнемо, то сонце дуже швидко сходить і заходить, а коли вмліваємо від спеки, то воно гріє і гріє!

До зубного лікаря прийшов хлопець з п'ятьма приятелями.

— Я хочу вирвати зуб.

— А твої друзі?

— Вони хочуть послухати, як я буду кричати...

—

Парижанин приїхав до Марселя і взяв таксі. Через деякий час говорить водієві:

— Ви помітили, що збили вже чотирьох пішоходів?

— Ви, власне, приїхали до Марселя як турист чи як статистик?

—

— Мамо, цей молодий художник говорить, що для мого портрета йому потрібно буде 20 сеансів, — звертається до матері дочка.

— А ти спитай того художника, скільки йому вистачить сеансів, коли я буду ходити з тобою? — відповідає мати.

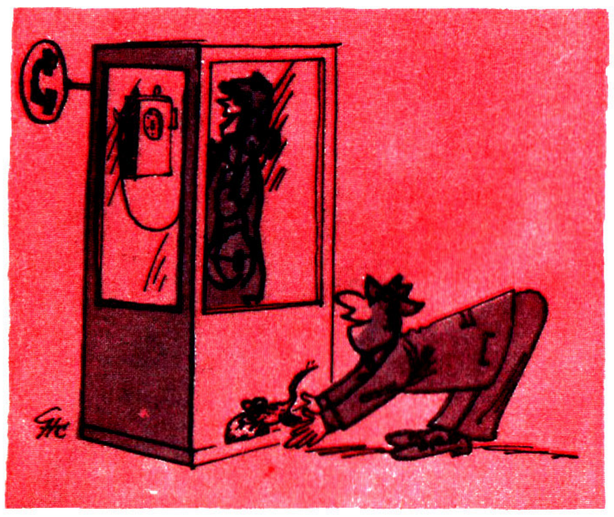

Без слів.

— Я вже пану приніс обід.

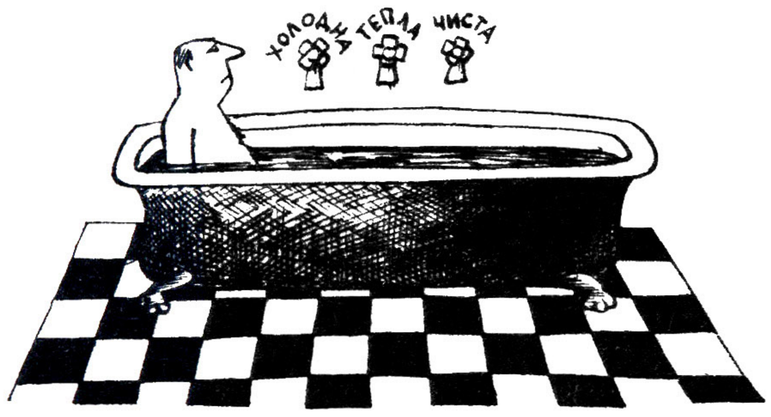

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4**. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 7 (881), (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 1. III. 1972 р. Підписано до друку 16. III. 1972 р. БФ 16101. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, **треба обов'язково** посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01180. Тираж 2 370 000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

В ІМПЕРІАЛІСТИЧНІЙ КУЗНІ

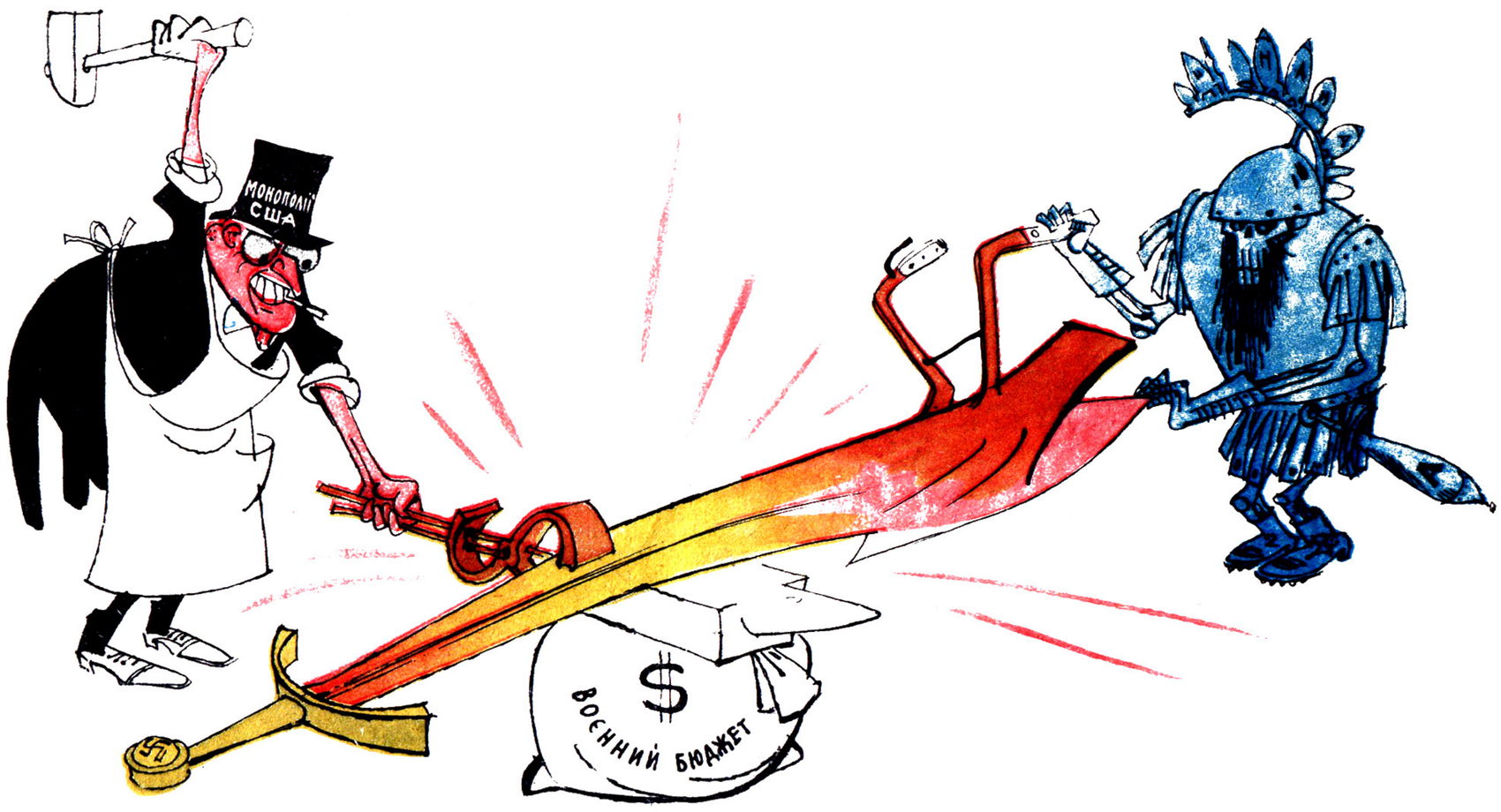

— Перекуємо орала на мечі!

— Ми, звичайно, збільшимо вам зарплату, щоб залишити приємний спогад про останні дні роботи у нашій конторі...

«Вельтвохе», Цюріх.

БАТЬКИ І ДІТИ

Як повідомляє зарубіжна преса, якось неподалік від будинку італійського мільйонера Вітторіо Манетті впав і розбився літак.

Восьмилітній нащадок мільйонера, як на те, не бачив цього і, опечалений, що прогавив таке видовисько, розплакався гіркими сльозами.

Щоб заспокоїти синочка, люб'язний татусь не порахувався ні з чим — він фінансував нове падіння літака на цьому ж місці...

Що то значить чутливе батьківське серце! Аж віршами про це сказати хочеться.

Розхвилювався нещасний татко,
Бо розревілося його дитятко —
Знай, пасіює, ніжками тупа
І надриває, бідненьке, пупа.
А це ж — не жарти, ясна холера:
То ж — пуп майбутнього
мільйонера!..
І татко втішив-таки дитину,
Хоч це й влетіло у копійчину...

Який щасливий кінець!..
Одначе
У іншім домі дитина плаче,
Та в неї тато — тому не пара:
Сидить насуплений, наче хмара...
Щоправда, втішив би й він
дитину —
Купив би іграшку, одежину,
Цукерку навіть купить не проти,
Але... у тата нема роботи,
Й що завтра буде — він сам
не знає,
Бо вже сьогодні — на хліб немає.

Д. МИТЬКО.

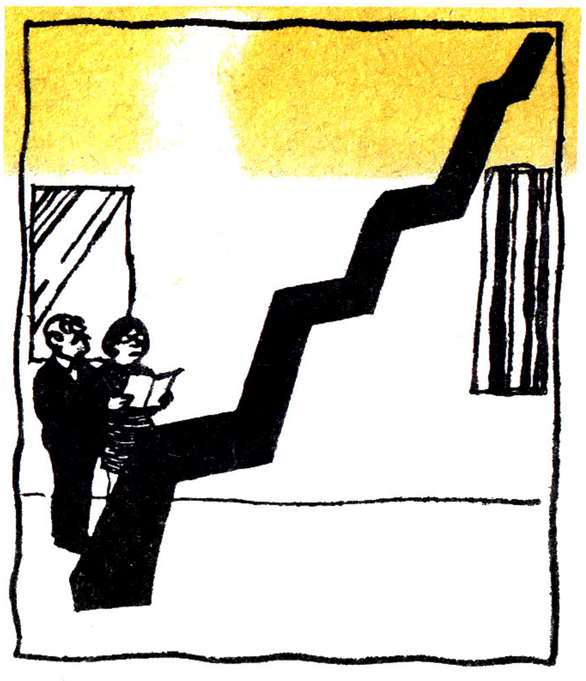

— У каталозі виставки ця скульптура називається «Зростання вартості життя».

«Балтімор сан».